

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИ

1
ДИНАР

ГОДИНА
XXX
БРОЈ
907

16. V 1969.

ИЗЛАЗИ П

БЕЛИ НОСОРОГ

ВУЛОВА
БРАТ
ЖЕ
СМ
Ј
Л
У
С
Д
М
Н
Д
О
В

ХАЉИНЕ ЗА КИЈУ

НЕПРЕДВИЂЕН СКОК. — У Јужној Америци борбе с биковима омиљене су као и у Шпанији. Недавно се у једној школи за будуће борце с биковима догодио необичан случај. Један млади бик залетео се на неког будућег матадора тако силовито да је прескочио ограду арене. При том умало да није страдао директор школе који је једва успео да се сакрије иза једне дрвене табле.

СТОНОГА ВИТОРИЈА ДЕ СИКЕ. — Недавно је у Зимском циркусу у Паризу одржана традиционална 36. гала-представа у корист старих и болесних глумаца и артиста. На овим представама обично учествују најпознатији позоришни и филмски глумци, оперски певачи и певачи шансона. Сваки од њих своју тачку месецима брижљиво припрема. На представи је учествовао и познати италијански глумац Виторио де Сика и то као дресер „стоноге“ коју је изводило 18 младих играчица.

Ripley

Вероватни или не!

ЖИВА РАЧУНСКА МАШИНА

ЏОН ЧИСЕМ (1824-1884) ЈЕДАН ОД НАЈВЕЉИХ ВЛАСНИКА СТОКЕ СВОГ ВРЕМЕНА, МОГАО ЈЕ, ДОК КРАЈ ЊЕГА ПРОЛАЗИ КРАЈ ОД НЕКОЛИКО ХИЉАДА РОГАТЕ МАРВЕ, ДА ТАЧНО ИЗБРОЈИ КОЛИКО У њему ИМА ТЕЛАДИ, КОЛИКО ЈУНАЦИ И КОЛИКО ВОЛОВА И КРАВА.

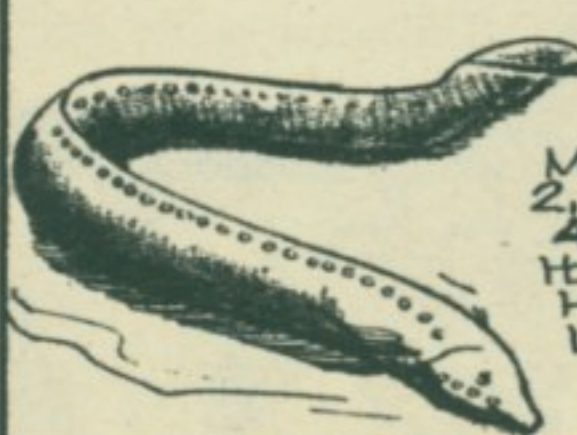

НАЈМЛАЂИ ВОЈНИК У ИСТОРИЈИ

У БИЦИ КОД НОРТОЛТЕРТОНА, У ЕНГЛЕСКОЈ, УЧЕСТВОВАО ЈЕ И ОСМОМЕСЕЧНИ ВИЛИЈАМ КОГА ЈЕ ЊЕГОВ ОТАЦ ГРОФ ОД ЕЛМЕРЛА НОСИО ИСПРЕД СЕБЕ У КОЛЕВЦИ ВЕЗАНОЈ ЗА СЕДЛО. У БИЦИ СУ ЕНГЛЕЗИ ИЗГУБИЛИ САМО СВОГ ЗАПОВЕДНИКА ГИЛБЕРТА ДЕ ЛЕДВИГА ДОК ЈЕ 11.000 ШКОТЛАНЂАНА ОСТАЛО НА ВОЈНОМ ПОЉУ. (23. ОКТОБАР 1138.)

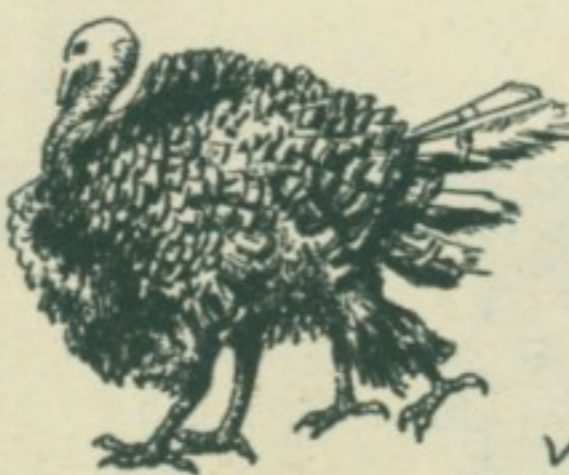

ЈАПАНСКО **ЈЕЗЕРО МАШУ** НАЈБИСТРИЈЕ ЈЕ НА СВЕТУ. ПРОВИЈАНО ЈЕ ДО ДУБИНЕ ОД 41,5 МЕТАР.

ЕЛЕКТРИЧНА ЈЕГУЛА

ИЗ РЕКЕ АМАЗОНА, КОЈА МОЖЕ ДА БУДЕ ДУГАЧКА И 2,5 МЕТРА, ИМА РЕП 4 ПУТА ДУЖИ ОД ТЕЛА. ЊЕН РЕП ПОСИЊЕ НА НЕКОЛИКО САНТИМЕТРА ИЗА ГЛАВЕ А ПРОИЗВОДИ ЕЛЕКТРИЦИТЕТ ОД 400 ВОЛТИ.

ЋУРКУ

С ЈЕДНОМ ГЛАВОМ, 2 ТРУПА И 4 НОГЕ ИМАЛА ЈЕ РОНИ МАРЛО ИЗ ЕЏРА (САД).

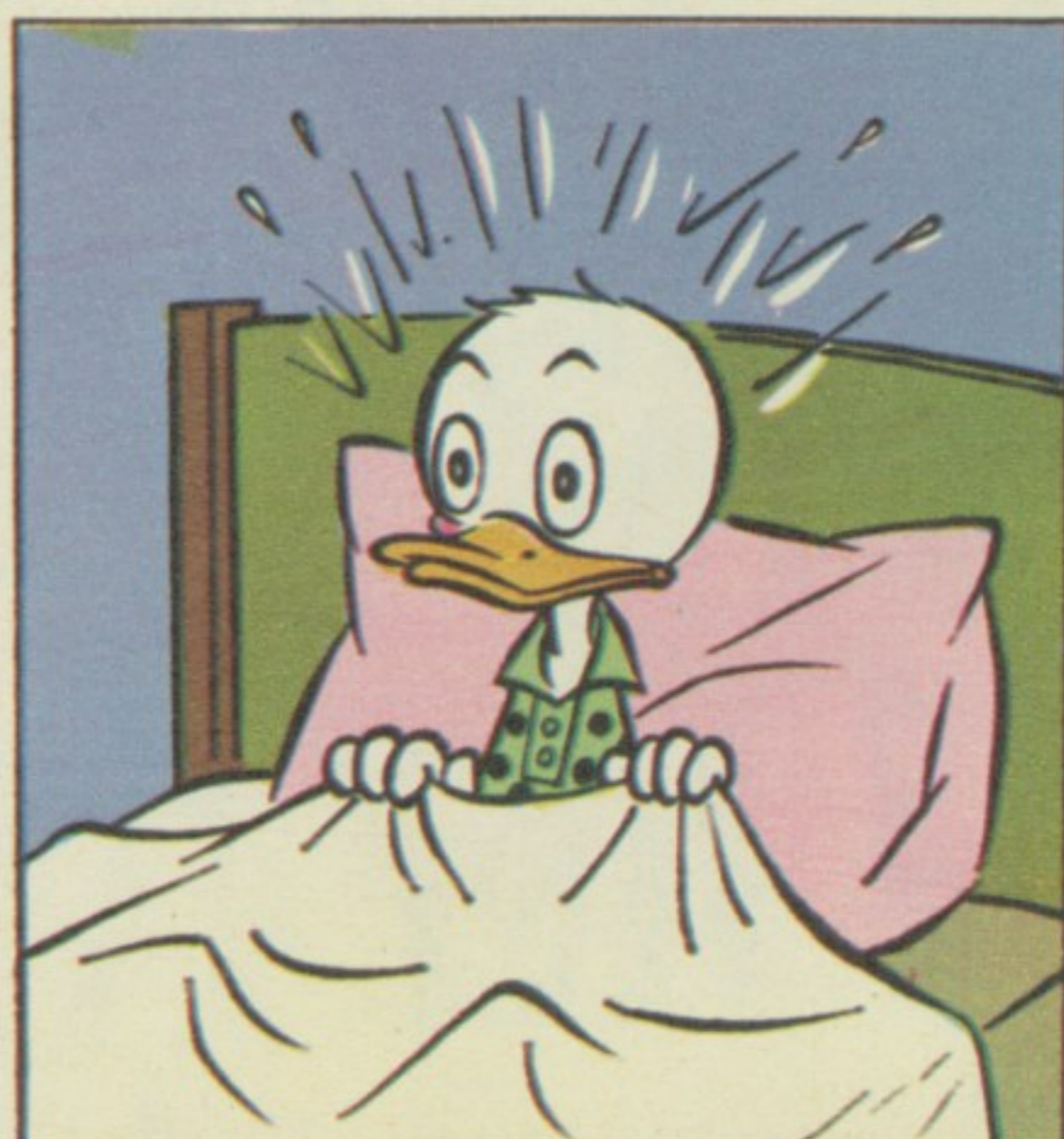
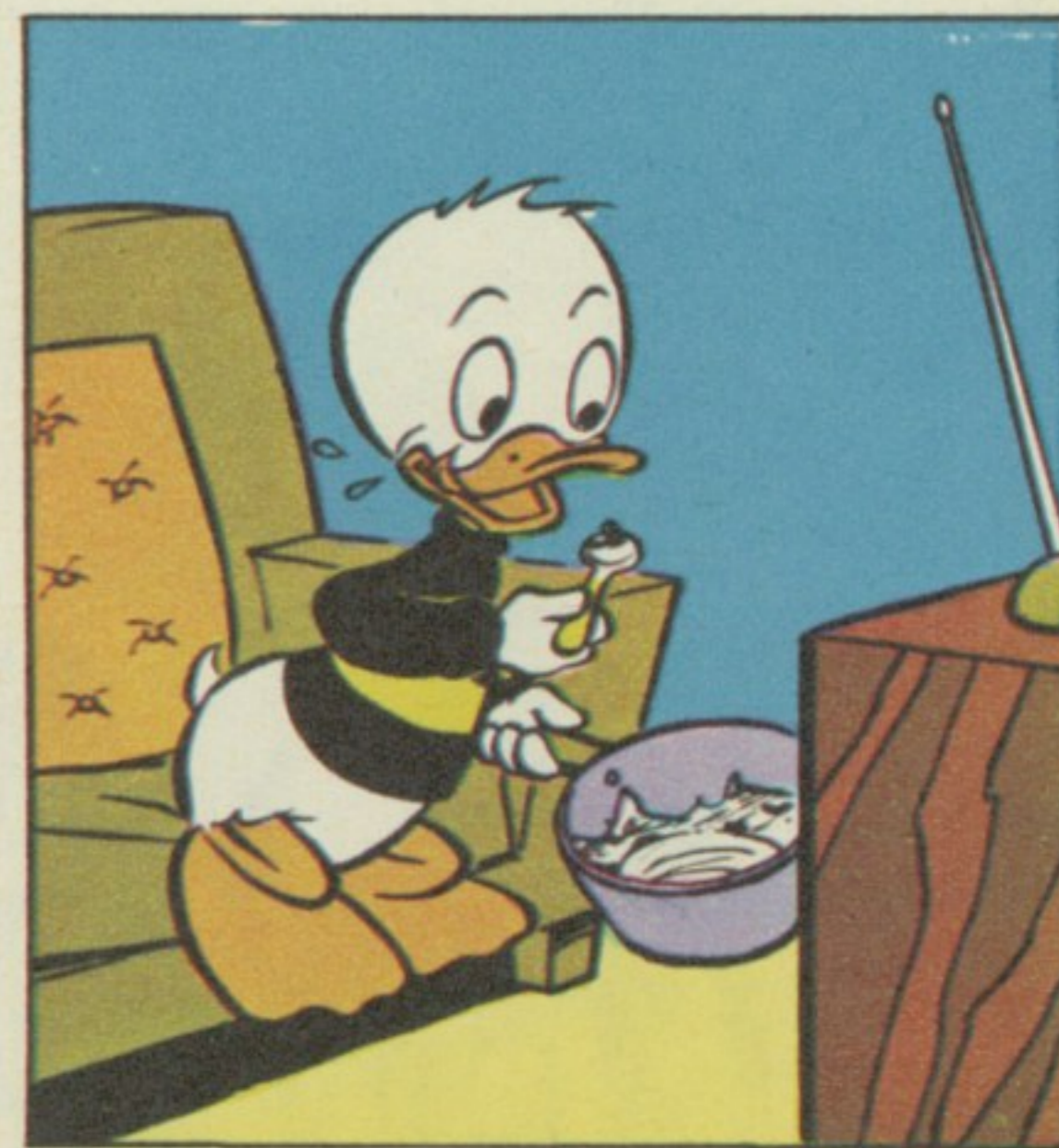
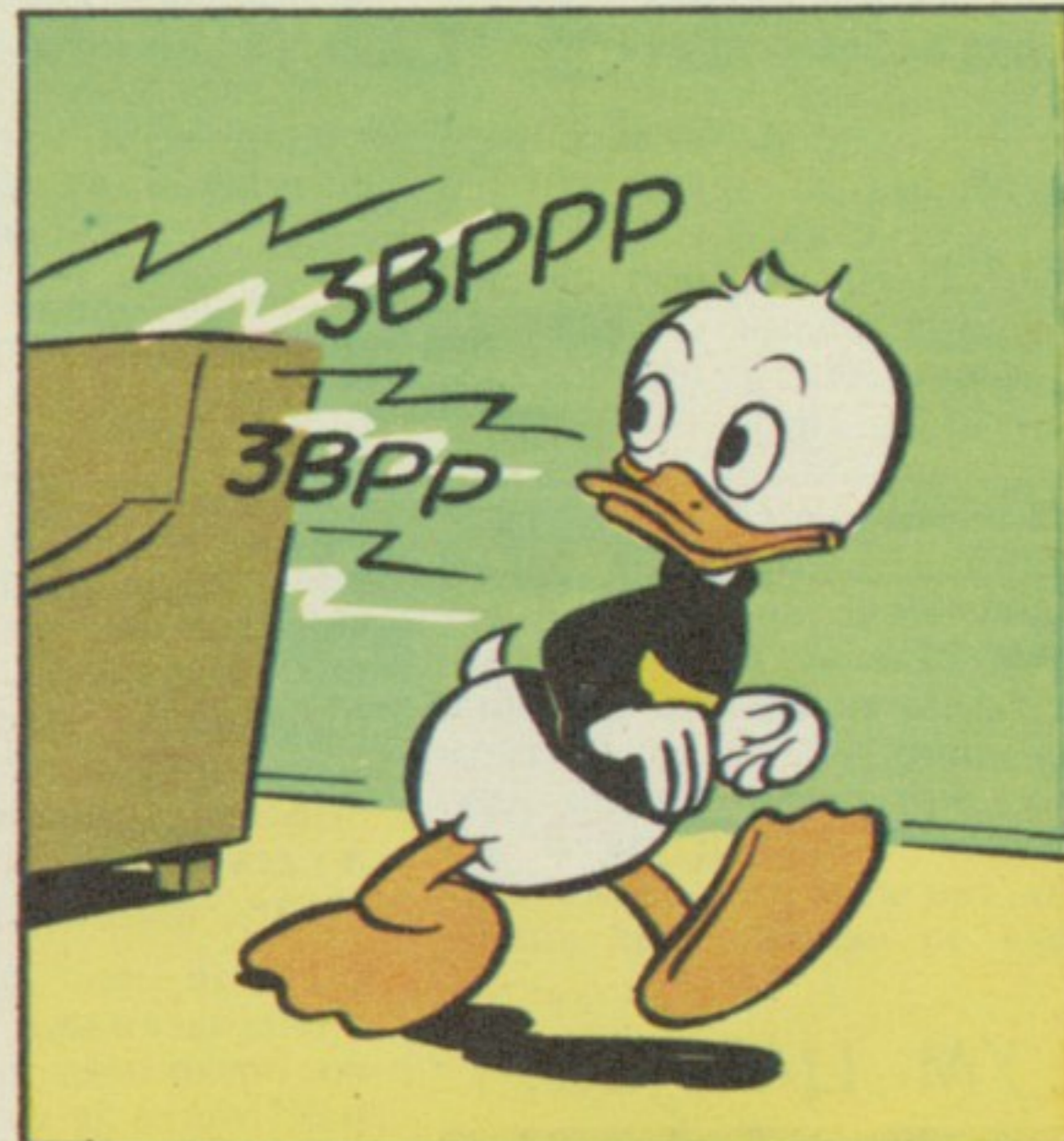

Бакарне чиније

УПОТРЕБАВАЈУ СЕ У ИНДИЈСКОМ ПЛЕМЕНУ ГАЛОНГА КАО НОВАЦ. ОТАЦ НЕВЕСТЕ ДУЖАН ЈЕ ДА БУДУЌЕМ ЗЕТУ ДА УЗ МИРАЗ И ЈЕДНУ ОВАКВУ ЧИНИЈУ.

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

ПРЕТПОСТАВЉА СЕ ДА ОВА БИСТА ПРЕДСТАВЉА ЧУВЕНОГ БАСНОПИСЦА ЕЗОПА КОЈИ ЈЕ ЖИВЕО ИЗМЕЂУ VII И VI ВЕКА ПРЕ НАШЕ ЕРЕ.

РОБ ЕЗОП

Налазимо се у Малој Азији пре много и много векова. Богати робовласник спрема се да немилосрдно казни једног од својих робова зато што се усудио да поједе смокве спремљене за господску трпезу. Несрећни роб не може да се брани, да каже да је невин, јер је нем...

Природа није била нарочито наклоњена овом јаднику: слабачке ноге носе огроман стомак; на јаком врату почива велика, дугуљаста глава; боја коже му је тамна скоро као у црнца. Па ипак, у овом неугледном телу крије се снажан дух, оштра интелигенција и лукавство које га обично спасава од неправедних казни.

УМ ЦАРУЈЕ...

Роб покретима тражи од господара мало топле воде

коју пије брзим гутљајима а затим ставља прст у уста и повраћа. На тај начин он јасно доказује да није појео забрањене смокве. Господар тера оне који су га оптужили да учине исто и — истина излази на видело.

Легенда каже да су сутрадан туда пролазила два свештеника Дијане, богиње лова, која су се била изгубила. Неми роб Езоп показао им је пут и они су му у знак захвалности поклонили моћ говора, на срећу читавог човечанства које је до данашњих дана сачувало плод његовог ума, чувене „Басне“, право огледало људских карактера и слабости.

После овог догађаја, како каже легенда, Езоп није дуго остао код свог господара. Пошто је стекао моћ говора, остали робови су се уплашили да би он могао да открије газди њихова неде-

ла и успели су да буде продат једном трговцу. Овај га је одвео својој кући да му забавља синове и Езоп је ускоро постао миљеник и разбирлига читаве породице.

ОТРОВ КАО ЗАХВАЛНОСТ

Али, и трговац је убрзо био принуђен да га прода. Езоп купује један филозоф, и то само зато што му је цена на тргу робова прилично ниска. Чим га је купио, међутим, филозоф се покајао јер није знао како да изађе на очи жени с тако наказним створењем. „Женице, виче он још с врата, погледај каквог сам ти лепотана довео!“ Жена, сва срећна, тражи да га види и кад угледа Езоп готово пада у несвест од страха. „Али, женице, он је толико ружан да је управо леп!“

Филозофова жена је ипак запамтила ову превару и кинила је Езоп на све могуће начине. Тим пре што је

Езоп имао веома оштар језик и причао њеном мужу све што се догађало у кући. Езоповом оштром оку ништа није могло да промакне и он све неправде и мане људи приписује њиховом рђавом карактеру. Затим, као случајно, прича приче у којима су јунаци животиње с људским рђавим особинама и манама због којих бивају кажњене и исмејане.

Езоп примећује како је захвалност ретка међу људима и прича: „Једног дана је неки сељак нашао у снегу полусмрзнуту змију. Сажалио се, понео је кући и држао испод кошуље да би је загрејао и повратио у живот. Али, чим се повратила, змија је у тело свог спасиоца зарила оштре отровне зубе.“

ЧИНИ ДОБРО, КАЈ СЕ!

У другој причи Езоп доказује како не треба чинити добро силницима: „Једном је неком вуку застала у

грлу велика кост. Ниједна животиња није хтела да му помогне, само се ждрал сажалио и својим дугачким кљуном извадио кост. Када је завршио посао, затражио је да му се плати.

— Шта! Зар ти није довољна награда што си извукао живу главу из мојих челюсти? — одговори му вук у знак захвалности.

Многи људи препознавали су себе у овим причама и мрзели Езоп.

Поред мржње Езоп је својим баснама стекао и приличну славу и када су га продали једном човеку из Самоса, многи су му долазили тражећи савете. Једног дана он је рекао окупљеним грађанима да ће неки моћан краљ освојити њихову земљу и узети им слободу. И заиста, после извесног

4 НА ТРГУ РОБОВА ЕЗОПОВА ЦЕНА БИЛА ЈЕ ВЕОМА НИСКА ЗБОГ ЊЕГОВОГ НАКАЗНОГ ИЗГЛЕДА.

У ЊЕГОВОМ НЕУГЛЕДНОМ ТЕЛУ
КРИО СЕ СНАЖАН ДУХ, ОШТРА
ИНТЕЛИГЕНЦИЈА И ЛУКАВСТВО КОЈЕ
ГА ЈЕ СПАСАВАЛО ОД СИЛНИКА

ЕЗОП ЈЕ ПОСТАО СЛAVАН НА ДВОРУ ЛИДИЈСКОГ КРАЉА КРЕЗА КОЈИ ЈЕ УЖИ-
ВАО У ЊЕГОВИМ ПРИЧАМА И ДОСЕТКАМА.

времена лидијски краљ Крез опсео је Самос.

Езоп је организовао отпор и када је Крез опколио град са свих страна, затражио је да му предају дрског роба. Езоп је храбро отишао Крезу и успео да склопи повољан мир између њега и грађана Самоса. Крез га је заволео и навикао се на његово друштво. Често га је водио са собом а једном га је чак повео на неку гозбу којој је присуствовао и чувени премудри цар Соломон.

СМРТ У ДЕЛФИМА

Другом приликом послао га је у делфско пророчиште. Када је Езоп стигао у Аполон храм у Делфима, згадило му се на похлепу и завидљивост тамошњих грађана и уместо да им, по

Крезовом налогу, остави новац, испричао им је неколико пакосних прича. Али истина, на жалост, често рађа неприлике! Езоп је то добро знао и стално истицао у својим баснама. И оно што се обично догађало животињама — јунацима његових прича, десило се и њему: постао је жртва људске злобе. Да би му се осветили због његових басни у којима их је верно приказао, грађани Делфа су га лажно оптужили за крађу свете амфоре из храма и осудили на смрт.

Неколико дана касније био је бачен са стрме литице и тако погубљен.

ГДЕ ПРЕСТАЈЕ ЛЕГЕНДА...

Ето то је прича о Езопу чије су басне надживеле ве-

кове и стигле и до нас. О његовом животу постоје и друге легенде: да је отишао на Исток, оженио се и умало није погинуо од руке свог пасторка. Данас се више не зна шта је од свега тога истина а шта плод народне маште. Извесно је само да је Езоп живео у Малој Азији између VII и VI века пре наше ере, да је био роб и да је писао басне.

Ове басне откривају нам карактер античког приповедача који је посматрао људе и њихове врлине и мане и у својим причама о животињама оставио следећу поруку: да су мудрост и умереност најбоље особине, али да ни лукавство није поодмет као заштита од силника.

Езоп је написао око 400 басни у прози на грчком језику које су први пут објављене у IV веку пре наше ере. Од тада па до данас објављене су још безброј пута.

ВАШТАР

СА СВИХ КОНТИНЕНАТА

БЕЛА ЗАСТАВА СЛОБОДЕ. — Швајцарски град Морж који лежи на Женевском језеру славио је ових дана необичан јубилеј. Први пут од 1925. године све ћелије у градском затвору су празне. Управа затвора обавестила је грађане Моржа о том пријатном догађају истицањем беле заставе кроз решетке на једној од ћелија. Бела застрада још се вије на затворској згради. Докле ће... Видећемо.

ОБАВЕЗНА ДОПУНА. — Ових дана је у тексахком граду Остину неки провалник разбио прозор у приземљу једне основне школе, увукао се у секретарову канцеларију и из ње однео машину за писање. Идуће ноћи крадљивац се вратио на место преступа, поново разбио прозор који је у току дана оправљен и опет нешто украо: овог пута приручник за слепо куцање на писаћој машини.

ЖЕЉ ЗА ЗНАЊЕМ. — У малу просторију у којој има места само за дванаест особа наједном су провалила 43 човека. Сви они желели су да се упишу на курс француског језика за који се пре тога пријавило свега њих неколико. Ова изванредна жељ за науком избила је у робијаници у Мејдстоуну, у близини Лондона. Разлог: за катедром је стајала 27-годишња Колет О'Флаерти у мини-сукњи.

ДИКАНОВЕ АВАНТУРЕ

ЕПИЗОДА: БУЗДОВАНСКЕ ИГРЕ

БУКОЈЕ ЈЕ
ОХВАТИО
ШТА ЈЕ ЧА-
РОБЊАКОВА
ПЕСМА
ЗНАЧИЛА...

ЗАШТО СИ СЕ
ОДЛУЧИО БАШ ЗА
ОВО ДРВО? ПА ОД ОВОГА
БИ МОГАО ДА ИСПАДНЕ
ЧИТАВ
БРОД!

ВИДЕ-
КЕШ!

Е, САД
ЋЕМО ОД
ОВЕ ГРАНЕ
ДА НАПРА-
ВИМО ЧА-
МАЦ!

ХО-
ЋЕМО ЛИ
УЗВОДНО
ИЛИ НИЗВОД-
НО?

ПА... СВЕЈЕДНО
ЈЕ! ВРАИ ПОГАЂАЧ
ЈЕ РЕКАО ДА
ИДЕМО У ПРАВЦУ
ПРАМЦА!

МОГЛО СЕ САМО НИЗ-
ВОДНО...

ДОБРО
ДОШЛИ У
БУЗДОВАНСКУ
ДОЛИНУ

ВИСОКА МОДА

ИЗ ЦРКВЕНОГ БОКА

Омладинци и ученици основне школе села Црквени Бок у Славонији скупљали су гљиве у шуми „Зеленик“ на обронцима Суња. Тако је и настала ова необична збирка шешира. (Снимио Божо Турајлић, учитељ у пензији)

СТЕВО ВУКМИР ПРОНАШАО ЈЕ ШУМСКУ ГЉИВУ КОЈА ПОДСЕЋА НА ШЕШИР КАКАВ СУ НОСИЛЕ НАШЕ БАКЕ.

ДА ЛИ ЈЕ ОВО ТУРБАН ПО ПОСЛЕДЊОЈ ПАРИСКОЈ МОДИ? СТЕВО ЗЕЦ ГА ЗА САДА НОСИ КАО ШЛЕМ

ОВАЈ ШЕШИР САВА БЕЧА КАО ДА ЈЕ ПОЗАЈМЉЕН ИЗ ГАРДЕРОБЕ НЕКЕ ПОЗНАТЕ ФИЛМСКЕ ЗВЕЗДЕ. ОН ЈЕ И НАЈБОЉИ ПРЕДСТАВНИК ВИСОКЕ МОДЕ ИЗ СЕЛА ЦРКВЕНИ БОК

ИЗ СВОЈЕ БОГАТЕ КОЛЕКЦИЈЕ ШУМСКИХ ГЉИВА НИКОЛА ГРУБИЋ ПРИКАЗУЈЕ ПРВО ТАЈЛАНДСКИ ЛАГАНИ ШЕШИР ПОГОДАН ЗА ИЗЛЕТЕ У СУНЧАНЕ ДАНЕ ЛЕТА

ЈОШ ЈЕДНОМ СТЕВО ВУКМИР И ШУМСКА ГЉИВА МРКЕ БОЈЕ. ОСОБЕНОСТ ОВОГ МОДЕЛА ЈЕ У ТОМЕ ШТО СЕ У ВРХ ШЕШИРА МОЖЕ ЗАДЕНУТИ НЕКИ ВЕЛИКИ ЦВЕТ.

НАЈУСПЕЛИЈИ МОДЕЛ НИКОЛЕ ГРУБИЋА, НА КРАЈУ ОВЕ МОДНЕ РЕВИЈЕ. ОЧЕКУЈУ СЕ ИМИТАЦИЈЕ КАО ШТО СЕ ТО ВЕЋ ДЕШАВА У СВЕТУ МОДЕ

ОБУЦИТЕ КИКУ

На конкурс ОБУЦИТЕ КИКУ ОБЈАВЉЕН У БРОЈУ 898. од 14. III 1969. године стигло је 5850 цртежа. Са по једним транзистором награђени су: 1. цртеж на насловној страни овог броја рад Марије Миличевић, Сарајево, Вл. Назора 10; 2. цртеж Добриле Вукосављевић, Београд, Симе Милошевића 45 и 3. Марије Хаџи-Николић, Београд, Лоле Рибара 29/III, објављени на овој страни. Остали цртежи објављени на овој страни награђени су са по ЈЕДНИМ СЛАТКИМ ПАКЕТОМ ИЗ АСОРТИМАНА ФАБРИКЕ ЧОКОЛАДЕ „ЗВЕЧЕВО“.

Добрила Вукосављевић, Београд

Мирзада Пашин, Тузла

Снежана Ристић, Бор

Рајко Стојинић, Надаљ

Јовица Првуловић, Зајечар

Барбара Холо, Београд

Бранислава Штока, Земун

Вера Мутавић, Бањалука

Драгана Кубуровић, Титово Ужице

Драган Бродић, Бановићи

Дионезија Шипош, Мали Лотош

Љиљана Јовац, Бор

Душан Милошевић, Ниш

Зоран Спасојевић, Ваљево

Елеонора Шахини, Осијек

Верица Јовановић, Београд

Марија Хаџи-Николић, Београд

Мирјана Манзаловић, Бор

Милица Стојановић, Кладово

Жана Китановић, Косов. Митровица

Весна Ерић, Београд

ВУК МЕЂУ ВУЦИМА: ИСТРАЖИВАЧ ЦИМЕН ОДЛИЧНО СЕ СПОРАЗУМЕВА СА СВОЈИМ ДИВЉИМ ПИТОМЦИМА.

ЗАВИЈА СА ВУКОВИМА

**МЛАДИ ШВЕДСКИ ЗООЛОГ ЕРИК ЦИМЕН
СМАТРА ДА ПСИ ВОДЕ ПОРЕКЛО ОД ВУ-
КОВА А НЕ ОД ШАКАЛА КАКО ТО ТВРДЕ
МНОГИ НАУЧНИЦИ**

Кроз дубоке ометове шуме пробија се чопор вукова. Један човек иде иза њих и отегнуто завија. Кад се спотакне, вукови се враћају натраг. Кад клекне у снег, они се надносе над њега и хватају га очњацима: за руке, ноге, леђа.

Крај овог призора је необичан: човек је заурлао, опасне звери су га пустиле, он је устао и насмејао се.

Песмице о вуку

Човек који завија са вуковима је 28-годишњи зоолог Ерик Цимен, Шведанин. Од пре две године он живи у Западној Немачкој, тачније у шуми Нојминстер, северно од Хамбурга. Ту он и његова жена станују у једној кући усред шуме, заједно са седам вукова и десет пудлица.

У почетку су људи у селу били запрепашени — прича зоолог. — А данас сва деца у селу певају песмице о вуку, а изгледа да и најплашљивији сељани све мање зазиру од ових животиња које су у Немачкој истребљене пре више од сто година.

Цимен даље прича:

— О правом бићу пса зна се веома мало, као и уопште о свим домаћим животињама. Његов прави природни карактер човек је одавно уобличио. Још пре

неколико година није се сигурно могло тврдити потицу ли од вукова или шакала из степа. Да би нешто више сазнао о овом највернијем човековом пријатељу, одлучио сам да посматрам вукове и упоређујем шта његов потомак пас има заједничко са њим.

Човек — вођа чопора

Још као студент на Килском универзитету Цимен је добијао младунчад вукова из зоолошких вртова, хранио их на цуцлу а при том се и сам понашао као вук: кад су они завијали, завијао је и он, кезио зубе кад су они то чинили, скакао четвороношке са њима и — ускоро су га признали за вођу чопора. Зато му и допуштају да их, упрегне у санке мада он то чини веома ретко јер жели да сачува њихову праву природу. Зато их пушта да слободно шетају по шуми. Чим заурла, они ће се вратити назад, а када кезећи се зубима навале на њега, то је само игра.

У поређењу са својим дивљим прецима пси су у много чему назадовали. Штавише: они су, као и многе њихове двоножне газде, у правом смислу речи изгубили своје право „лице.“ Док се вукови међусобно споразумевају разним гестовима и живим изразима лица, понекад без иједног гла-

са да не би уплашили жртву, пси у већини случајева знају само још да кевћу, јер су се прилагодили човеку,

који је и сам изгубио многе особине свог претка, праисторијског човека и који се споразумева само гласовима. И још нешто: откад се пас прибио уз човека није више тако везан с припадницима своје врсте, као на пример вуци, који штите младунце других припадника чопора као своје рођене.

Исто тако оштро повучена граница између дана и ноћи и између годишњих доба код пса је потпуно поремећена — каже Цимен. — И та је промена наступила по угледу на човека који се навикао на вештачку светлост и топлоту.

Пси су вечита деца

Код вукова се, било да су будни или спавају, у игри и лову, може приметити чврсто устаљени ритам. А пре свега у љубавном животу. Он у животу вука игра улогу само неколико дана у години. А пси су, поред човека, једина жива бића на вишем ступњу развитка која су готово увек расположена за љубав. И још нешто: чак и код одраслих паса постоји нагон за игром и пријатељско зачикивање, а код вукова се то углавном опажа само код младунца. Зато Цимен закључује:

— Пси су у поређењу с вуковима, вечита деца.

Колико се кућни пас отуђио од природног живота свога дивљег претка, показује и то што ће у игри закопати кост, а често је неће поново наћи. Напротив, вукови плански сакривају вишак меса и никад не забораве где се налази њихова тајна остава.

Испитујући понашање ву-

кова и понашање паса Цимен је дошао до нових закључака о урођеном непријатељству између мачке и пса: вукови сасвим мирно трпе дивље мачке у свом суседству, док су пси тек у човековој кући и дворишту научили да алергично реагују на мачке јер су оне њихови конкуренти у узимању хране.

Мама, види вука

Цимен такође сматра да је решио загонетку о пореклу пса. Он је посматрао како његови вуци за време топлих дана копају рупу у хладном тлу и у њу се завлаче веома спретно и са што мање покрета да би се стисли у једном куту. Пси се исто тако понашају када се на тепиху окрећу око себе да би се затим удобно сместили у један угао. Шакали напротив не показују никакву потребу да се за време одмора или сна на нешто наслоне. На основу тога Цимен закључује: пас не потиче од шакала већ од вука.

Шведски испитивач вукова и паса дошао је и до једне опаске о људском понашању.

— Када са једним вуком на ланцу пођем у куповину, деца застају и вичу: „Мама, види вука!“ А онда мајка каже: „Не причај глупости, то је вучјак!“ А то значи да деца, мада вука знају само из бајки, могу много боље да опажају него одрасли. Одрасли наине виде само оно што желе да виде: и понашају се према правилу: не може бити оно што не сме бити... Откуд вук у селу?

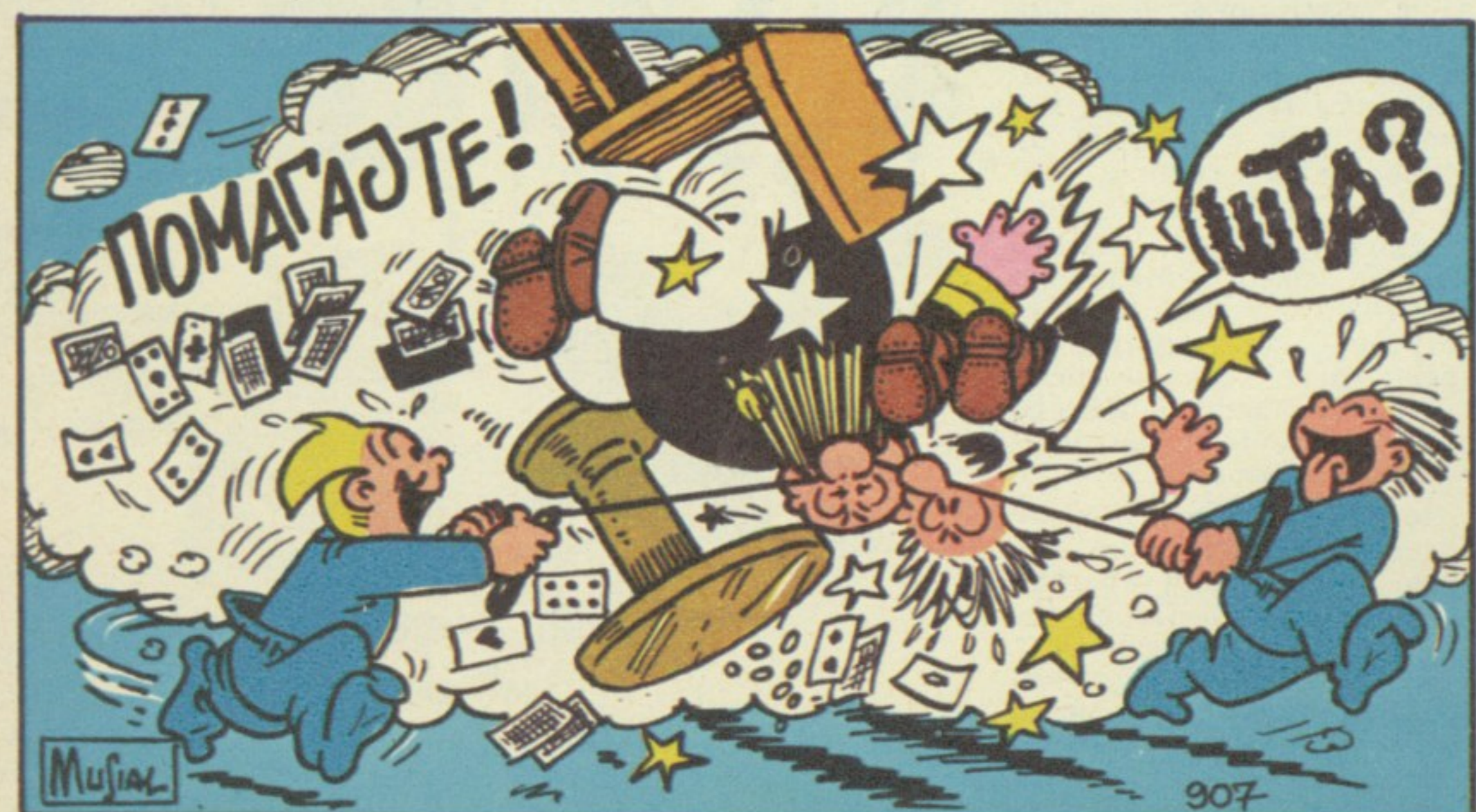
М. Ј.

ЧАК И КАД ВУК ДОГРАБИ ЗУБИМА ЊЕГОВУ РУКУ, ЕРИК ЦИМЕН СЕ НЕ УПЛАШИ.

Бум и Бум

JOE MUSIAL

У ПОСЛЕДЊЕМ ТРЕНУТКУ КОЧИЈАШ РИЗН ПРИМЕТИО ЈЕ МАЛОГ ДИМИЈА И ДАО МУ ЗНАК ДА ПРОЂЕ ИЗА ДИЛИЖАНСЕ И ДОДА МУ ПУШКУ.

ЦРНА БРАДА РОС

»Ако ме срећа напусти и будем једног дана обешен, нека то буде због мојих стихова«

Чарлс Е. Болс је био учитељ у малом месту Нортен Маинс у Калифорнији. Био је то приступачан и срдан човек, симпатичан свима. Због својих особина имао је много пријатеља. Један од њих био је и Ризн, кочијаш дилижансе компаније Велс Фарго. Веома важно занимање кад се има у виду да дилижансе у то време нису превозиле само путнике већ и златне и сребрне полуге и друге драгоцености.

Учитељ Болс је волео природу и често је јахао по околним пољима. Тако је једног дана, када се био мало више удаљио, угледао дилижансу свог пријатеља како му иде у сусрет. Болс је знао да је дилижанса без оружане пратње.

Неслана шала

Пошто је волео да прави шале, Болс је одлучио да искористи ту околност: сакрио је коња иза једне стене, покрио лице марамицом и узео комад дрвета

чији је облик подсећао на пиштољ.

Дилижанса је пристигла после десетак минута и Болс је, искочивши из свог заклона, уперео дрво у кочијаша и узвикнуо „Руке увис!“ Кочијаш је побледео, зауставио мазге и подигао руке. Није могао ни да сања да је нападач један од његових најбољих пријатеља који ужива у шалама.

Неочекивани успех подстакао је Болса да продужи шалу како би видео до које мере може да превари пријатеља. Наредио му је да баци на земљу сандук са златом и кочијаш није чекао да му се два пута каже. Док је Болс пиљио у драгоцени товар, кочијаш је искористио тренутак и пуним касом потерао мазге. Тако је Болс остао сам са златом које се расуло на све стране.

Било га је више него што је претпостављао, више него што би зарадио за четири пуне године учитељевања. За трен ока је одлучио да напусти школу и

ђаке и настави са сличним „шалама“.

Стихови

уместо злата

Болс се више никада није вратио у Нортен Маинс. Отишао је право у Сан Франциско где је под лажним именом Болтон отворно мали хотел.

Ускоро је, захваљујући својој симпатичној нарави, постао веома цењен грађанин. Стекао је много пријатеља којима је испричао да је веома богат и да има неколико рудника злата у разним крајевима Америке. Због тога се нико није чудило што он с времена на време некуд одлази и што га нема и по више дана.

Другу велику пљачку Болс је извео у Медоино Каунтију. Тог пута није употребио марамицу већ је преко главе навукао врећу с отворима за очи. Уместо дрвета имао је прави пиштољ, али празан.

Неколико часова после препада дилижансе се заједно са шерифом вратила на место пљачке. Поред пута лежао је само сандук у коме се некада налазило злато. Шериф га је отворио и уместо златних полуга нашао комад хартије на коме је писало:

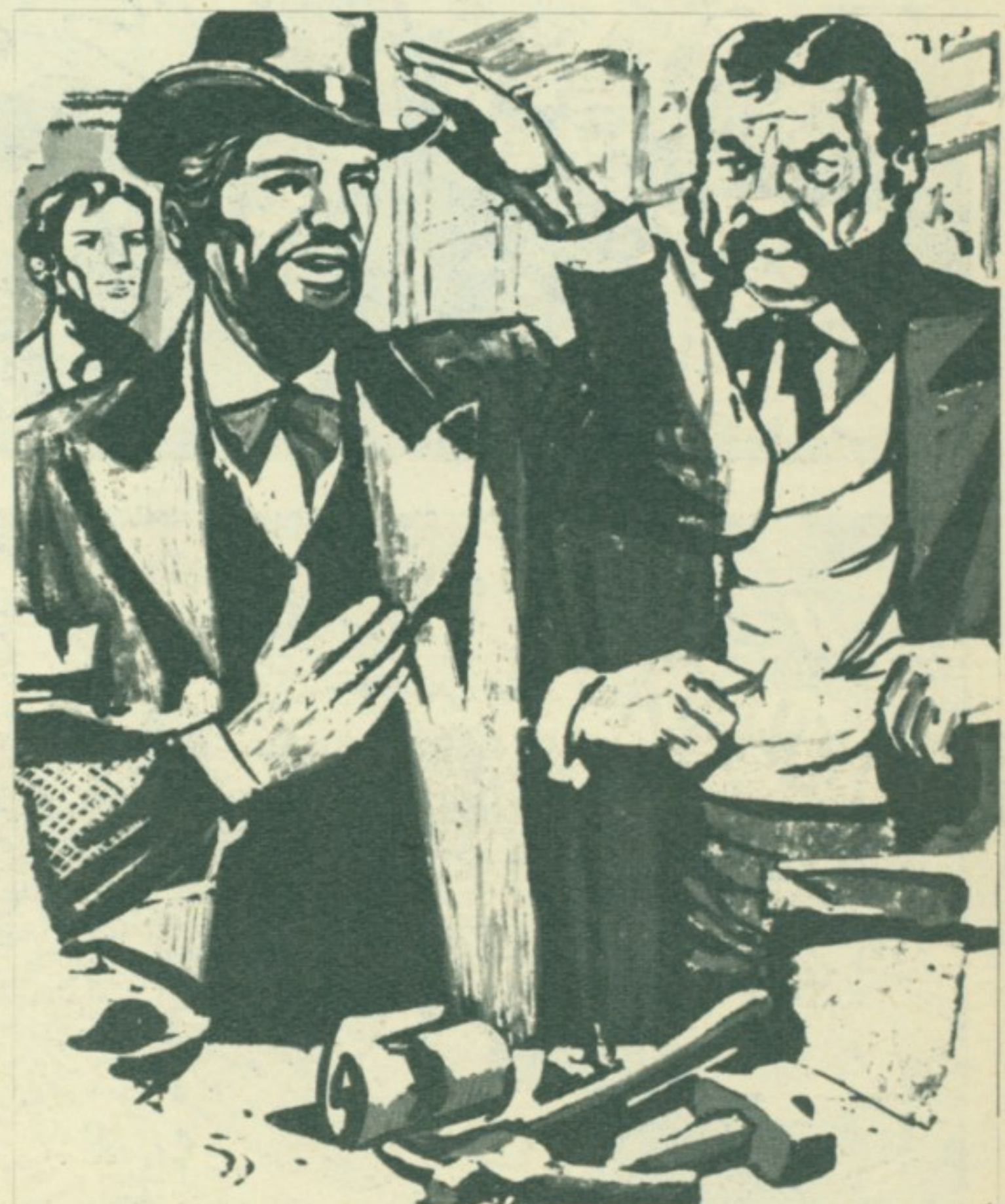
„Овако ја зарађујем новац.
Зашто да одбацујем срећу која ми је наклоњена?
Када умрем, неће ми бити потребна.
Крадем само од оних који због тога неће патити.
Не куните ме због овог што сам учинио
Не заслужујем ваше клетве:
А ако ме срећа напусти и будем једног дана обешен,
Нека то бар буде због мојих стихова!“

Песма је била потписана с „РОС“ што је био Болсов песнички псеудоним.

Лопов-фантом

Наспособнији људи компаније Велс Фарго почели су да претражују територију не би ли пронашли чудног лопова-фантома.

За то време, стотинама миља одатле, у држави Оре-

БОЛС НИЈЕ НИ ТРЕПНУО КАДА СУ ИЗ ЈЕДНОГ САНДУЧЕТА ИСТРЕСЛИ НА СТО ЊЕГОВ АЛАТ, КРВАВУ МАНЖЕТНУ И ШЕШИР.

Крвава манжетна

Болс је одлучио да нападне дилижансу која је саобраћала између Милтона и Соноре у Калифорнији и сакрио се на обали реке Стејслес близу пута који је водио на брдо Фанк. На том месту терен је био стрм и Болс је знао да кочијаш неће моћи да потера брзо и умакне. Кад се дилижанса приближила, Болс је као и обично искочио из заклона, ухватио узде и уперо пиштољ у кочијаша и пратњу. Они су већ знали шта треба да раде и без отпора су бацили сандук са златним полугама. Затим су се, заједно с осталим путницима, постројили поред пута, док их је Болс држао на нишану.

Болс није ни сањао да за Велс Фарго ради и петнаестогодишњи Џими Ролерти који је још пре успона сишао из дилижансе и кренуо пречицом кроз шуму с намером да улови коју веверицу.

Замислите дечаково изненађење када је на ивици пута угледао групу путника и кочијаша како стоје с рукама подигнутим увис и непознатог разбојника како купи злато из сандука! А Болс је био толико заузет својим послом да није ни приметио Џимија. Али, приметио га је Ризн, кочијаш, и дао му знак да прође иза дилижансе и дода му пушку, што је Џими и урадио.

За то време Болс је купио злато и с врећом у једној и пиштољем у другој руци почео да бежи. Кочијаш је одмах отворио ватру, Болс се мало повео али је успео да нестане међу дрвем. Путници и пратња су се дали за њим али узалуд: пронашли су само чекић којим је Болс откивао сандук, једну окрвављену манжетну и шешир.

Обруч се стеже

Све ове ствари предате су шерифу који је на манжетни нашао цедуљицу на којој је писао ФХ07. Претражене су одмах све перионе тог округа али ниједна од њих није употребљавала тај знак. Шериф је тада кренуо у Сан Франциско и обратио се Џиму Хјуму, најспособнијем детективу компаније Велс Фарго. Овај је извршио истрагу по перионима читавог града и убрзо открио да манжетна припада извесном господину Болтону који живи у хотелу Веб.

Било је то огромно изненађење за Хјума који је одлично познавао власника златних рудника и хотела. Ипак, да га не би упозорио и на тај начин неповратно изгубио, Хјум је у хотел послао једног другог човека, Морса, да га ухапси. „Господин Болтон је отишао у посету својим рудницама и није рекао када се враћа“ рекли су му у Болсовом хо-

телу. И Морс је одлучио да га чека.

Болс је стигао после недељу дана с пртљагом и изгледом човека који је био на дугом путу. Морс му је пришао и представио се. Док су се руковали, детектив је приметио на Болсовој руци свеж ожиљак.

— Господине Болтон, — рече му он — и ја желим да купим један рудник и понео сам узорке руде. Био бих веома задовољан када бисте били тако добри да их, као један експерт, погледате. Али, мораћемо да се потрудимо до канцеларије Велс Фарго компаније јер ми је тамо пртљаг.

У просторијама Велс Фарго налазило се повелико друштво: детектив Хјум, кочијаш Ризн, дечак Џими и неколико непознатих људи. Болс није ни трепнуо кад су из једног сандучета истресли на сто његов алат, крваву манжетну и шешир. Схватио је да је игра завршена и наставио да се понаша као прави господин.

Доживотна пензија

На суду је рекао своје право име, био је осуђен и затворен у злогласни Сан Квентин. У затвору је, као и обично, био добре воље, узорног владања, и сви чувари су га убрзо заволели. Када је пуштен на слободу, сви су били убеђени да ће постати миран грађанин.

Али, није прошло ни неколико недеља а непознати бандит покривеног лица напао је и опљачкао три дилижансе Велс Фарга у Медоћину, Сијери и Сискиоу. Нападач није оставио никакв траг, чак ни уобичајене стихове, али је Хјум сувише добро познавао метод Црне браде да би то могло да га завара. Власници компаније поново су изгубили сан.

Детективи су врло добро знали да су напади дело Црне Браде, али нико није могао то и да докаже. На сва упозорења Болс се само смејао и није остављао никакав траг. Увече, при чашици, причао је да то неко други употребљава исти метод и да је он лично чист као суза.

Најзад је компанија Велс Фарго одлучила да овој комедији учини крај. Један од директора посетио је Болса и започео чудан разговор:

— Господине Болс, ви старите и вероватно желите миран живот, без трзавица. Ми смо спремни да вам понудимо „пензију“ од једно 200 долара месечно, право мало богатство, али под условом да наше дилижансе пролазе мирно кроз ову земљу. Да бисмо у то били сигурни, замолићемо вас да нам се јављате једном недељно и да нам гарантујете да се неће појавити нека нова Црна Брада.

И тако се Болс нашао на листи пензионера компаније Велс Фарго. До краја живота добијао је сваког месеца леу суму новца и живео срећно и задовољно. И веома дуго!

Чарлс Чилтон

Ћипурога

НЕЗАДОВОЉСТВО

Када му се учини да посетиоци не обраћају довољно пажње на њега стари туљан Сајрил им исплази језик. То увек „упали“: увређени Сајрил изгледа толико смешан да гледаоци не могу да задрже смех. Сајрил живи у једном великом океанаријуму у Јужној Каролини.

*****

КАД ЈЕ ЦЕП МАЛИ

У цеповима петогодишњег Томаса Хестера из Ралија, у Северној Каролини, може да се нађе свашта: кликер, гума за жвакање, перорез с поломљеним сечивом, комади канапа, дугмад. Као и сви дечаци његовог узраста и мали Томас сву своју имовину носи са собом, у цеповима. Зато је покушао да и великог жапца, своју чајновију „играчку“, стрпа у цеп. Али, жабац је велик а цеп, као што видите, мали...

гон, непознати лопов напао је једну дилижансу а полицајци су у празном сандуку пронашли следеће стихове:

„Одлазим сутра с празном торбом.
Потражићу позајмицу од Велс Фарга,
Позајмицу коју никада нећу вратити.“
„РОс“

Напади на дилижансе наставили су се читавих 8 година. Бандит-песник постао је познат под именом „Црна Брада“ али нико није имао појма ко је он. Његове пљачке увек су биле савршено испланиране, нападао је сам и тако није ризиковао да га неко изда.

Истовремено, водио је свој мали хотел и чак се спријатељио с детективима компаније Велс Фарго и често с њима ручавао. Испријајући чашнице жестоког пића заједно су се смејали узалудним покушајима шерифа да открије Црну Броду и учини крај дрским пљачкама. Наравно да ником није било ни на крај памети да је овај живахни човек који се облачио као чиновник и познавао пола града био главом и брадом озлоглашени бандит.

Никада није разјашњено зашто је Болс нападао само дилижансе компаније Велс Фарго и ниједне друге. Вероватно зато што је сматрао да је најбогатија и да неће крахирати због његових пљачкања. А Велс Фарго је лагано губила своје клијенте који су више волели да потраже услуге сигурнијих предузећа.

WALT DISNEY ВИННИ ПУ И ВЕТРОВИТИ ДАН

БАТИНЕ КОЈЕ СЕ ПАМТЕ

СТРАХ ОД ОЦА

И ДАНАС СЕ НЕРАДО ЗАДРЖАВАМ НА ТОМЕ МЕСТУ ЈЕР МЕ ПОДСЕЋА НА ОНАЈ ОЛУЈНИ ДАН

Моји стари воде порекло из села Кочина изнад Бруса. Ту су дошли са Косова, како легенда каже, у доба сеобе Срба под Арсенијем Чарнојевићем. Живећи у Кочину и бавећи се сточарством развили су безграничну љубав према стоци. Стока је за њих била појам. Имати стоку значило је бити богат. Стотине коза, оваца и јунади пасло је лети на обронцима Копаоника. Чим јесење магле и снег покрију врхове ове високе планине, моји преци силазили су у долину Расине да би зими дошли и до Мораве. Ипак су се највише задржали на висоравни званој Лаз између села Купаца и Јабланице. Кад им се учинило да ће ту боље живети, један мој предак по имену Василије 1871. године заувек је напустио Кочине. Тако је никло ново насеље које су Купчани и Јабланчани назвали Кочинци, а које се и данас тако зове. Стока је и даље остала као главно богатство. У новом насељу почели су много више да одгајају свиње.

НИСАМ ВОЛЕО СВИЊЕ

Та велика љубав према стоци преносила се на по-

колења. Морам признати да ја ту њихову љубав не могу ни данас да схватим. И у нашој кући било је тако: стока није смела да гладује, да буде жедна или да јој није прострта слама за спавање.

Батине које сам као прве и претпоследње запамтио од оца добио сам баш због стоке — свиња и прасиња. Било је то крајем јуна 1937. године. Леп и сунчан дан. Отац је отишао у ливаду да коси док су мајка, бака и старији брат окопавали кукуруз у њиви званој „Слатина“. Код куће смо остали ја и брат Павле. Отац је био веома строг према нама — својој деци. Довољно је било да нас погледа, па да схватимо шта треба или не треба да радимо. Тог дана одлазећи у косидбу рекао нам је да добро pazимо да свиња која се скоро опрасила не оде у њиву поред куће јер је кукуруз бујан па ће га поломити. Ја ни онда а ни данас нисам волео стоку, а поготову свиње али морао сам да их pazим.

Леп дан одједном је почео да се мења. Страшна олуја савијала је дрвеће, носила црепове са кућа и фијукала. Ја и брат смо се шућурили у оцаклији — просторији из које се дизао

велики оцак. Сећам се добро да сам читао књигу „Мајка и дете“ коју сам на Видовдан добио за одличан успех у првом разреду основне школе.

УЗАЛУД САМ МОЛИО

После олује почела је да пада киша. Вероватно је ветар отворио капију па су свиње, а међу њима и котиља, отишле у њиву. Баш кад је киша лила као из кабла, на вратима се појавио отац покисао и намргођен. Видео сам да је страшно љут.

— Ко отвори капију, саздитеља вам дечјег?

Ту псовку је употребљавао кад је био много љут.

Ћутали смо и ја и брат. Дохватио ме је за косу и извео у двориште. Онда је узео прут. Кад смо дошли до капије и коракнули у њиву, почео је да ме удара прutom. Ја сам се увијао, заклањао рукама, јечао, молио и обећавао, али све то није помогло.

— Зар се тако пази и чува стока? — понављао је он и настављао да ме туче.

Кад је изломио прут, ударао ме је рукама, подизао са земље и бацао.

У ушима ми је одзвањало: кукуруз, свиње, саздитеља.

Нисам ни видео шта су све свиње урадиле, а оне су прешле целу њиву ломећи младе стабљике кукуруза и тикве које су почеле да расту. Нашли смо их на другом крају њиве. Поплашене почеле су да беже, а отац је викао да их вратим. Ја нисам имао снаге. Пао сам на наквашену земљу и дахтао.

Ипак на очеву претњу и грдњу морао сам да устанем и да се једва довучем

до куће. Отац је дотерао свиње.

Испребијан, каљав и мочкар дошао сам до огњишта да се осушим. Брата нигде није било.

Уто су стигли мајка, бака и брат. Зачудили су се кад су ме видели. Кад су сазнали шта је, једино је бака грдила оца за такав поступак. Брата су нашли замotanог у мајчину сукњу како спава испод кривета.

ОСТАО ЈЕ СТРАХ

Последице тих батина осећао сам више од месец дана, али то није било једино, оне су улиле у мене страх од оца, страх који ја дуго нисам могао да одагнам.

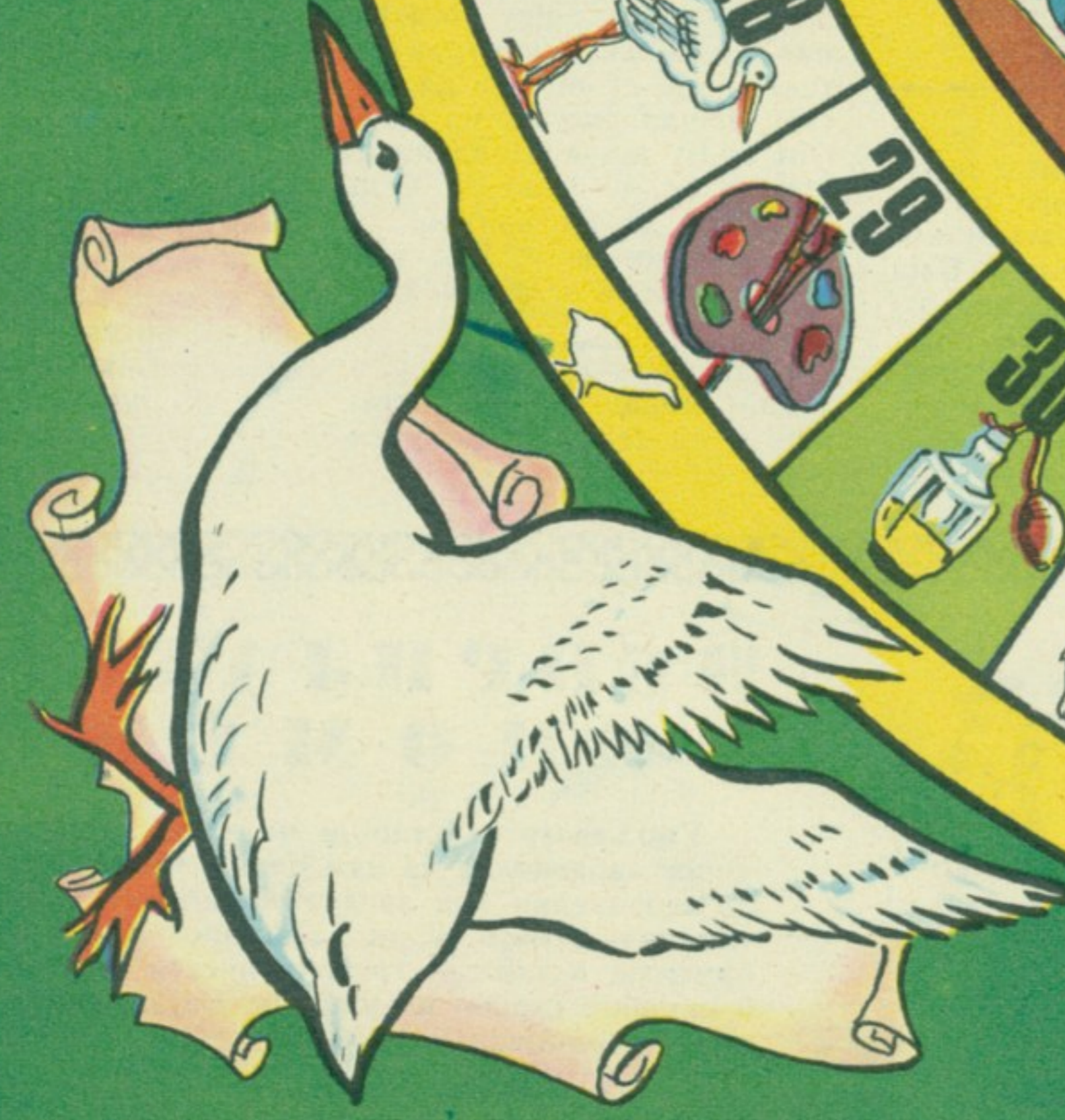
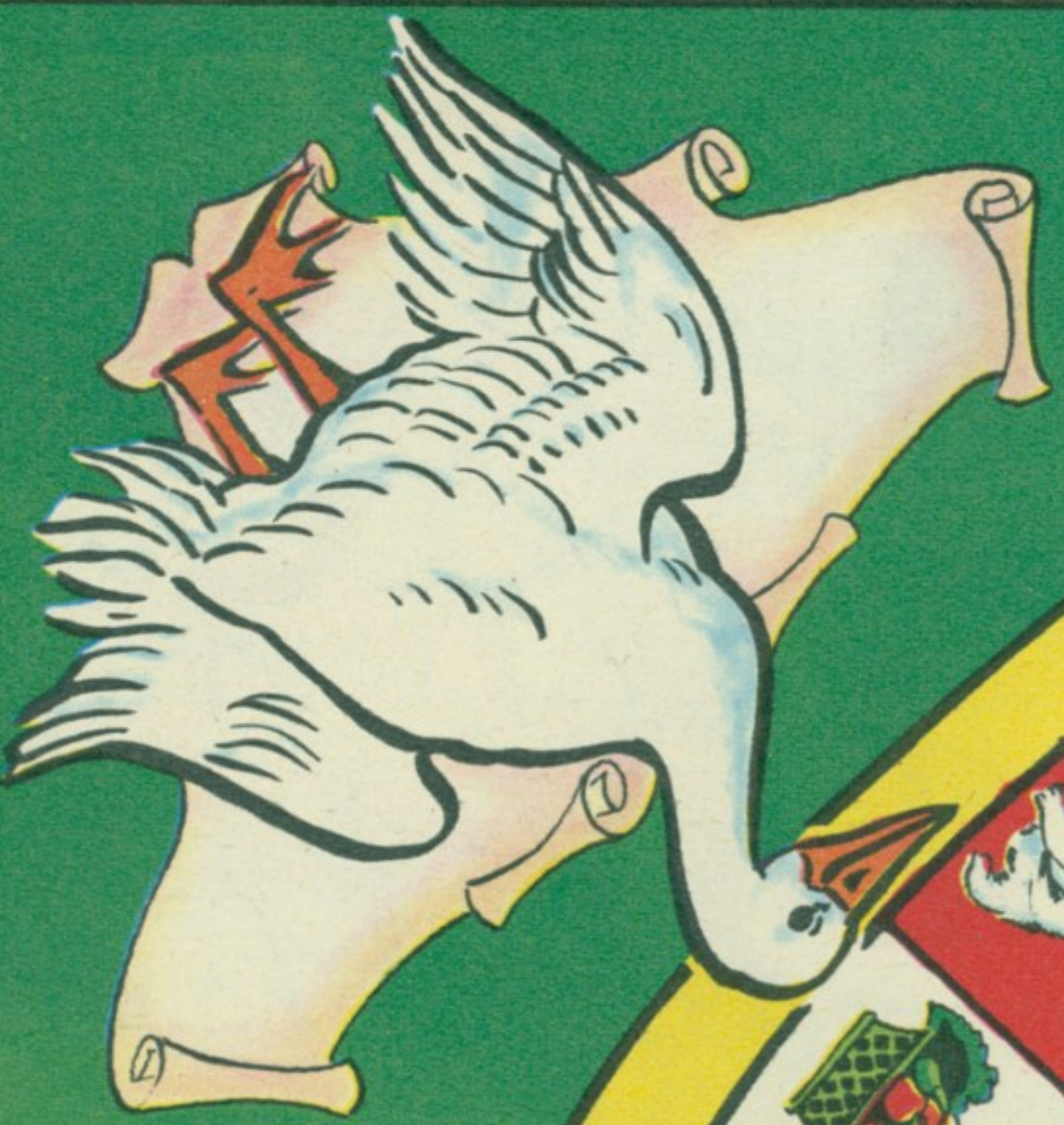
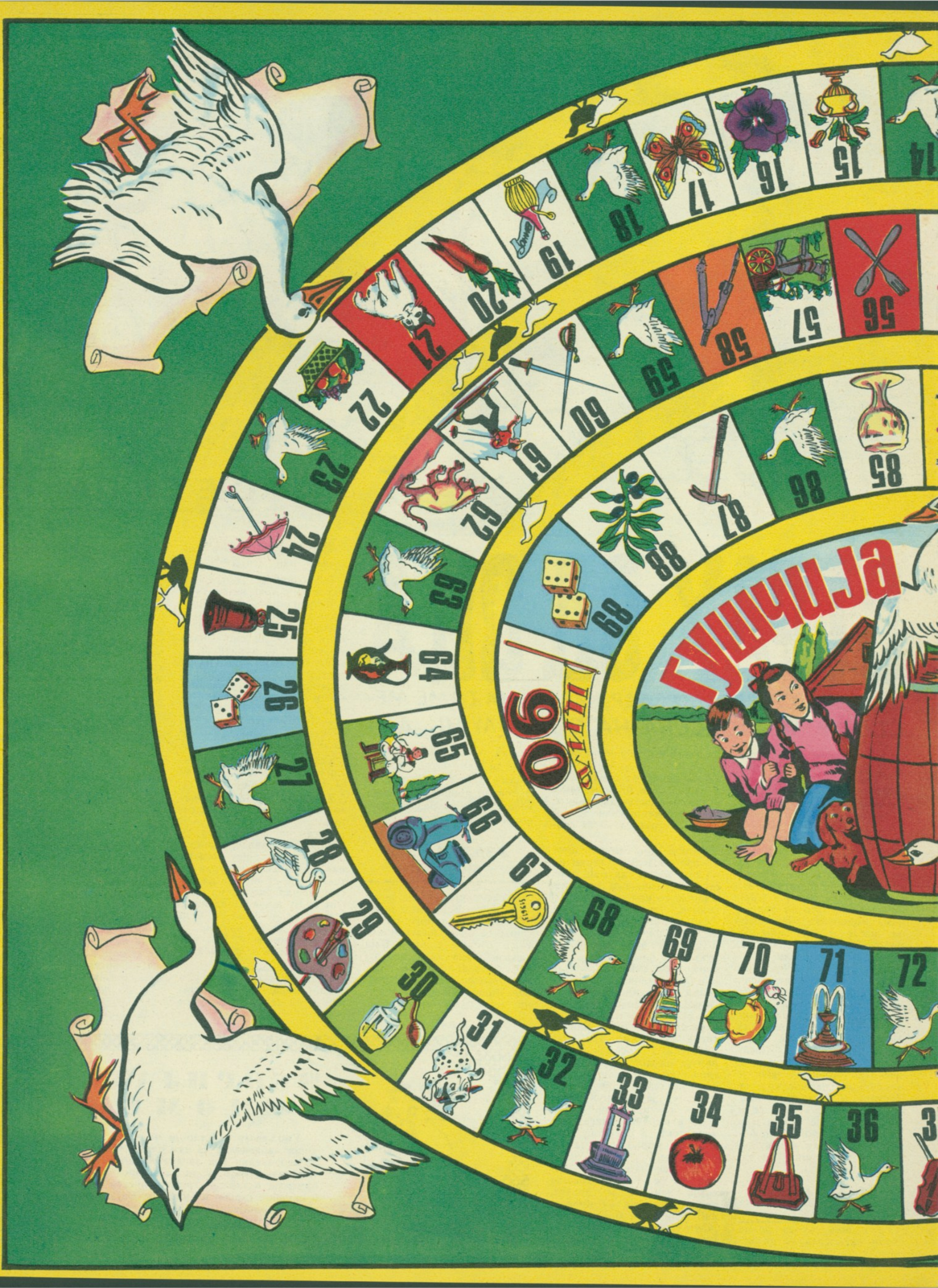
Отац и брат и даље живе у Кочинцима — засеоку у који су нам се преци доселили. Тамо где је била њива уздижу се младе шљиве, јабуке и кајсије. Међутим, ја се мало ту задржавам кад им одем у госте. Тај воћњак и ливада поред потока подсећају ме на батине за које сам увек сматрао да их нисам заслужио.

Славко Васиљевић
просветни радник
Крушевац

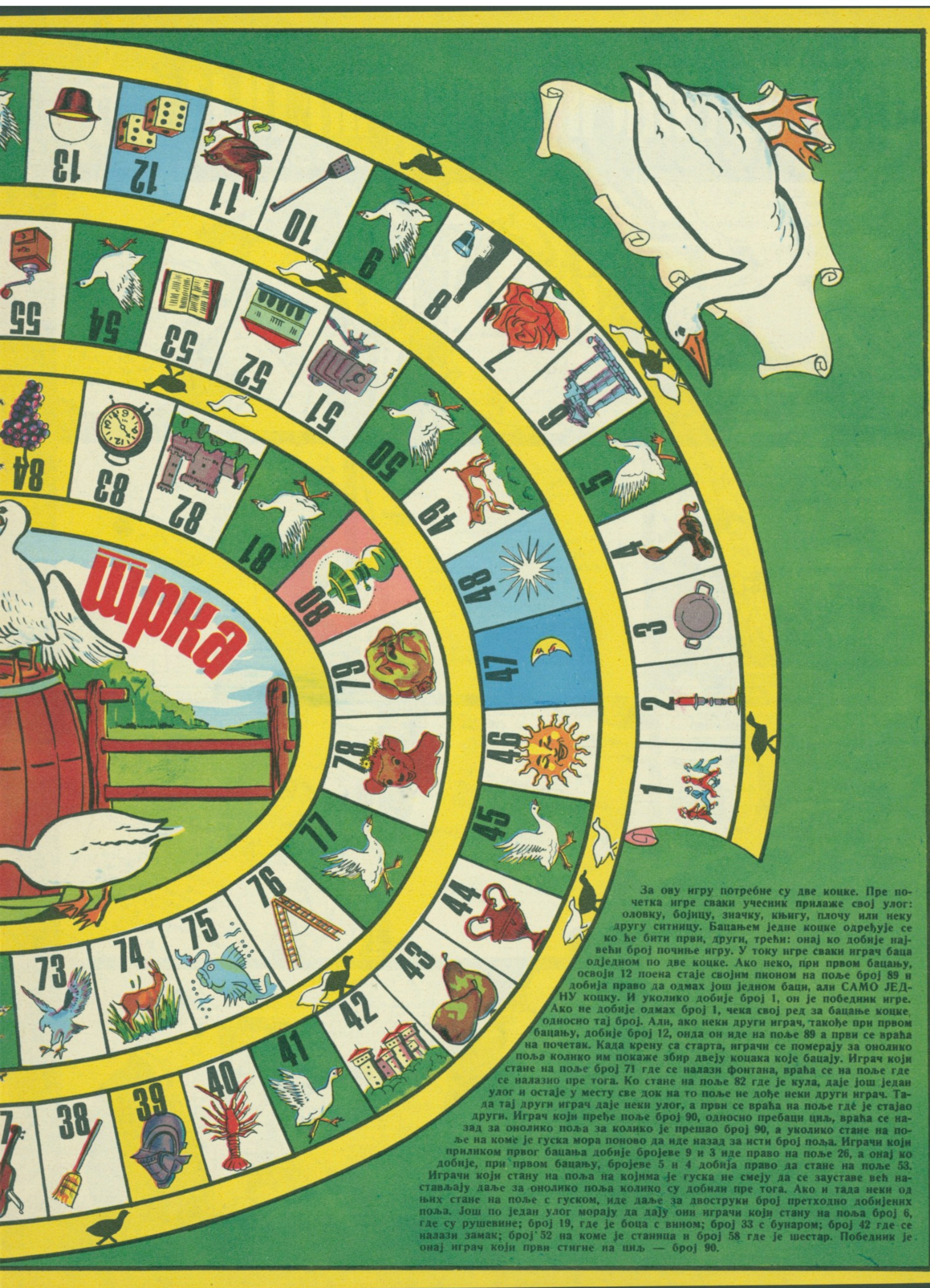
НЕПРИЈАТНЕ УСПОМЕНЕ

Умољавају се старији читаоци „Политикиног забавника“ да нам опишу батине које су неправедно или заслужено добили у детињству, а које су до данас због нечега заборавили. Успомене треба написати на 3 до 5 куцаних страни на машини. Најинтересантније ћемо објавити

Вспомни!

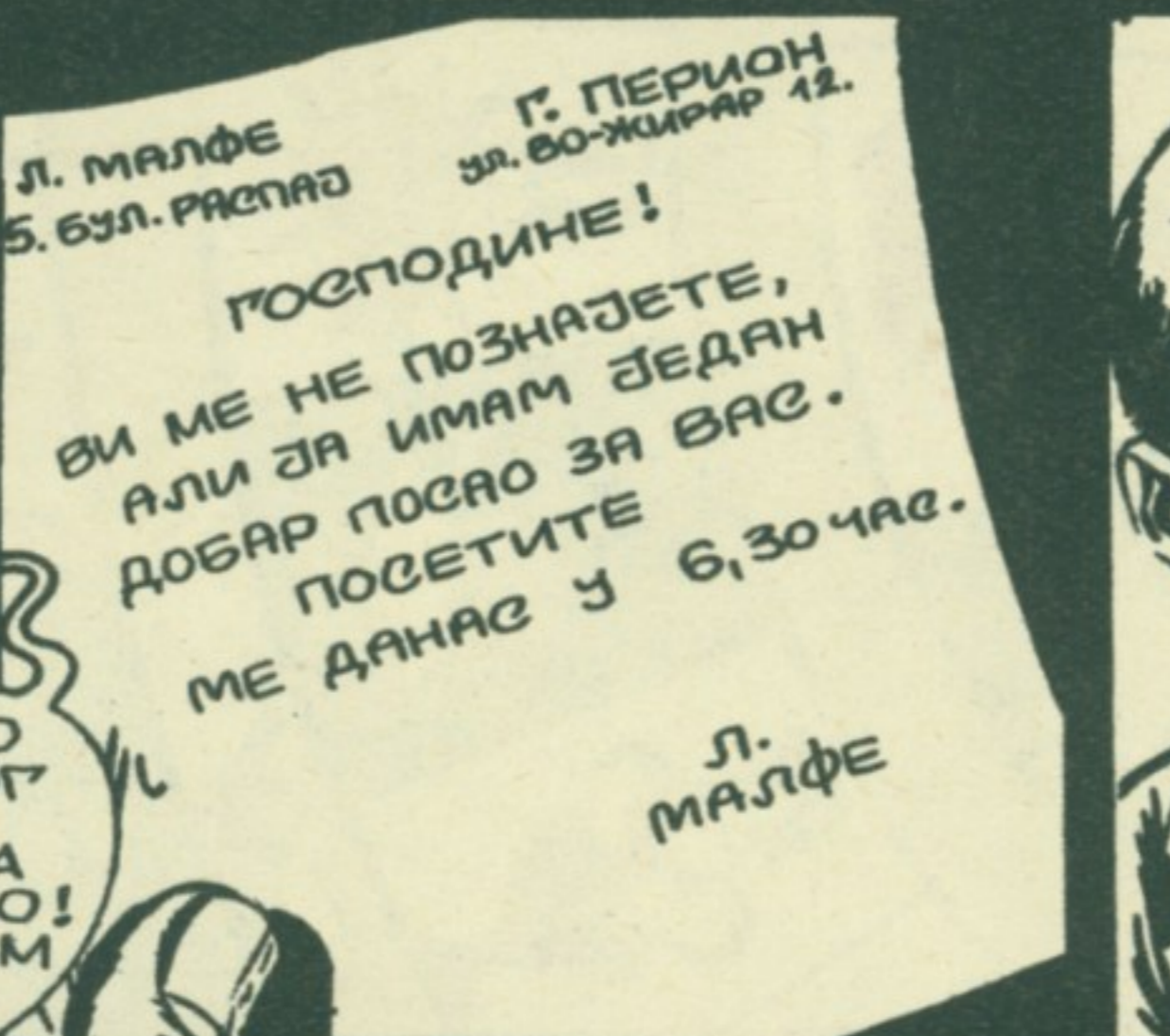
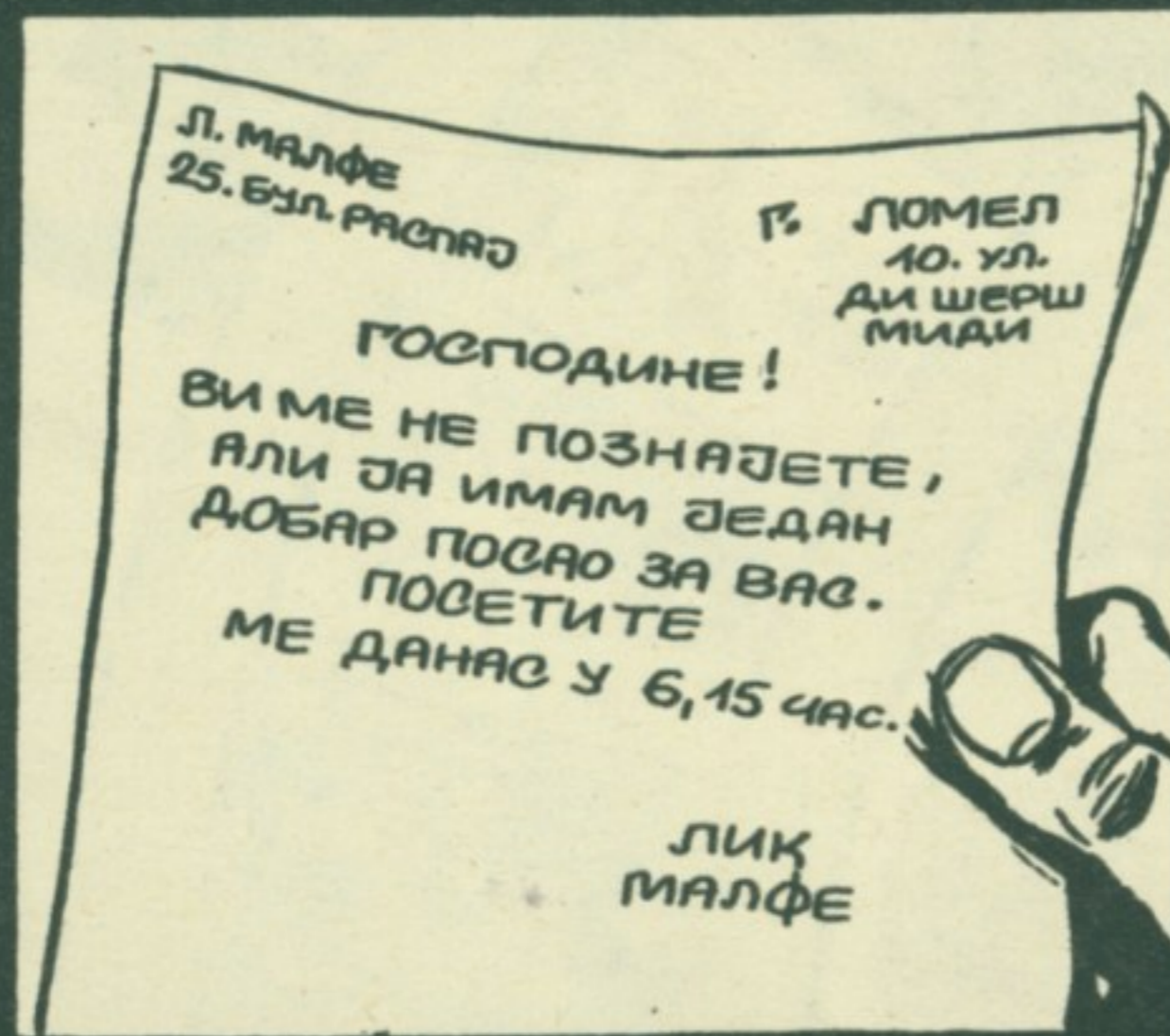
- 14: Swans
- 15: Trophy
- 16: Purple flower
- 17: Butterfly
- 18: Swans
- 19: Harp
- 20: Carrot
- 21: Swans
- 22: Basket of fruit
- 23: Swans
- 24: Umbrella
- 25: Trumpet
- 26: Dice
- 27: Swans
- 28: Swans
- 29: Palette
- 30: Bottle
- 31: Dalmatian
- 32: Swans
- 33: Sewing machine
- 34: Tomato
- 35: Handbag
- 36: Swans
- 37: Scissors
- 38: Wheelbarrow
- 39: Swans
- 40: Swords
- 41: Swans
- 42: Scythe
- 43: Swans
- 44: Glass vase
- 45: Swans
- 46: Herringbone
- 47: Swans
- 48: Dice
- 49: Swans
- 50: Olive branch
- 51: Swans
- 52: Hammer
- 53: Swans
- 54: Dice
- 55: Swans
- 56: Swans
- 57: Swans
- 58: Swans
- 59: Swans
- 60: Swords
- 61: Swans
- 62: Lion
- 63: Swans
- 64: Vase
- 65: Swans
- 66: Scooter
- 67: Key
- 68: Swans
- 69: Dress
- 70: Fruit
- 71: Swans
- 72: Swans
- 73: Swans
- 74: Swans
- 75: Swans
- 76: Swans
- 77: Swans
- 78: Swans
- 79: Swans
- 80: Swans
- 81: Swans
- 82: Swans
- 83: Swans
- 84: Swans
- 85: Swans
- 86: Swans
- 87: Swans
- 88: Swans
- 89: Swans
- 90: Swans

За ову игру потребне су две коцке. Пре почетка игре сваки учесник прилаже свој улог: оловку, бојицу, значку, књигу, плочу или неку другу ситницу. Бацањем једне коцке одређује се ко ће бити први, други, трећи: онај ко добије највећи број почиње игру. У току игре сваки играч баца одједном по две коцке. Ако неко, при првом бацању, освоји 12 поена стаје својим пионом на поље број 89 и добија право да одмах још једном баца, али САМО ЈЕДНУ коцку. И уколико добије број 1, он је победник игре. Ако не добије одмах број 1, чека свој ред за бацање коцке, односно тај број. Али, ако неки други играч, такође при првом бацању, добије број 12, онда он иде на поље 89 а први се враћа на почетак. Када крену са старта, играчи се померају за онолико поља колико им покаже збир двеју коцака које бацају. Играч који стане на поље број 71 где се налази фонтана, враћа се на поље где се налазио пре тога. Ко стане на поље 82 где је кула, даје још један улог и остаје у месту све док на то поље не дође неки други играч. Тада тај други играч даје неки улог, а први се враћа на поље где је стајао други. Играч који пређе поље број 90, односно пребаци циљ, враћа се назад за онолико поља за колико је прешао број 90, а уколико стане на поље на коме је гуска мора поново да иде назад за исти број поља. Играчи који приликом првог бацања добије бројеве 9 и 3 иде право на поље 26, а онај ко добије, при првом бацању, бројеве 5 и 4 добија право да стане на поље 53. Играчи који стану на поља на којима је гуска не смеју да се зауставе већ настављају даље за онолико поља колико су добили пре тога. Ако и тада неки од њих стане на поље с гуском, иде даље за двоструки број претходно добијених поља. Још по један улог морају да дају они играчи који стану на поља број 6, где су рушевине; број 19, где је боца с вином; број 33 с бунаром; број 42 где се налази замак; број 52 на коме је станица и број 58 где је шестар. Победник је онај играч који први стигне на циљ — број 90.

ИСТРАГА ИНСПЕКТОРА ЖЕЛИЈА

АФЕРА МАЛФЕ

АЕРОДИНАМИЧНА ЛИНИЈА — Крајем деветнаестог века женска мода почиње да се угледа на мушку: одећом из три дела коју чине сукња, кошуља и јакна, жене крећу у напад на дотадашње мушке привилегије, бар што се тиче моде. Али, у то доба ретке су жене које се усуђују да предњаче и прве понесу ову смелу комбинацију. Ипак, реформа на пољу одевања је почела: хаљине постају практичније, сукња се сужава, ишчезава тесни грудњак и даме могу лакше да дишу. Али, струк је и даље танушан и нарочито истакнут појасом или штеповима (први, други, трећи и последњи слева). Украс су и огромни надувани рукави „ала шунка“ и доста

чипке на високим оковратницима (први, други, трећи, четврти, пети и шести слева). Додатак тоалетата је туника, у ствари горња хаљина која се облачи преко праве хаљине (четврти и последњи слева) или кратка јакна (пети слева). Уметник Ван де Велде лансира прве „аеродинамичне“ линије женских хаљина, узаних на боковима, струка који је мало спуштен спреда и широких рукава тако да читаво тело личи на слово S (трећи слева). Жена улази у двадесети век с високом фризуром и шеширом с много перја и украса.

ДЕНИС ШАМПИОН

ЧИТАВИХ ПЕТ ВЕКОВА ПРЕ КОЛУМБА НЕУСТРАШИВИ НОРМАНСКИ РАТНИЦИ ВИКИНЗИ СТИГЛИ СУ ДО АМЕРИКЕ С НАМЕРОМ ДА ТУ ОСТАНУ. ЊИХОВ ПЛАН ПОКВАРИО ЈЕ ЈЕДАН — БИК

Дим се дизао из средине грубо саграђене велике колибе од набоја и притискивао ваздух као тежак облак. Упркос диму људи, жене и деца прибијали су се уз ватру ризикујући чак и да се опрље. Понекад би се и посвађали кад би им се учини-

ло да је неко „узео“ већи део топлоте, али те свађе нису трајале дуго: сви су желели да чују сваку реч од онога што се причало.

А причало се, ко зна по који пут, о дивној земљи коју је нашао Лиф, син старог поглавице Ерика Црвеног, и која је много лепша

ТРАГИЧАН

од Гренланда где су сада оми живели.

Земља
Винове
Лозе

Десет дана пре тога Лиф је на својој галији отпловио на ону страну света на којој сунце залази, тамо где је трговац Бјарни Херјулфсон први угледао

непознату земљу. Лиф је истражио један део те земље, а кад се вратио причао је да у њој има свега што би један нормански земљорадник пожелети могао. Не само да је била ненастањена и да је у њој траве у изобиљу, већ је клима толико блага да чак расте и винова лоза.

Лиф је тој земљи дао име које је као магнет привлачило Нормане са Гренланда, жељне топлоте и сунца. Назвао ју је Винланд — Земља Винове Лозе.

Читаве зиме људи су се договарали да ли да крену у Винланд, у непознато, или да остану на суровом Гренланду. У свакој групици која би о томе повела разговор могао се видети Торфин Карлсефни, трговац са Исланда, који је ту зиму проводио на Гренланду. И одлучио је: вреди ризиковати и кренути у нову земљу где има толико шума и донети оданде шумску грађу за коју би од норманских насељеника на Гренланду могао добити скупочена крзна. А затим се вратити на родни Исланд, продати крзна и остатак живота проживети као богат човек.

Када се чуло да трговац Торфин намерава да својим кнором (бродом) крене према обећаној земљи Винланду, многи су пожелели да пођу с њим — неки од њих и да заувек тамо остану.

Чим је грануло пролеће, из мале гренландске насеобине Ериксфјорд (данас Тунгдларфик) кренула су три брода са 160 мушкараца и неколико жена и деце. Повели су са собом и нешто стоке. Били су то први Европљани који су као колонисти кренули у Америку. Јер, касније је утврђено да је Винланд део америчког континента.

Неколико дана пловила је мала флота према западу „на ону страну где сунце залази и где се у мору купају све западне звезде“. Ускоро су путници приспели до „камените земље“. Огромне сиве стене пружале су се према унутрашњости копна где су се у даљини дизале снегом покривене планине. Касније су Нормани о тој земљи говорили као о Хелур Ланду — Земљи Камених Громада. Данас се сматра да је то била или Бафинова Земља или обала Лабрадора.

Рођење
џрвој
гејшеја

Подигли су једра и два дана и ноћи пловили су на

југ а онда су поново пристали уз обалу. Овог пута дочекале су их густе, зелене шуме пуне звериња. Тај крај су назвали Марк Ланд (Земља Шума) али ни у њему нису остали. Запловили су даље, прошли крај једне дугачке пешчане обале и стигли у фјорд где је морска струја била толико јака да су га назвали Страум Фјорд (Фјорд морске струје). И ту су се искрцали. Догодило се то пре готово десет векова, шест стотина година пре но што су први исељеници из Енглеске основали своја насеља у Новом свету.

Прва зима била је сурова и нормански насељеници поумирали би од глади да море није избацило на обалу једног великог кита. Током те прве зиме родило се и прво дете. Био је то син Торфина Карлсефнија, Снори.

Колонисти су били убеђени да још нису стигли у Винланд, земљу својих снови, и због тога су одлучили да у пролеће пошаљу два брода на две разне стране да је траже. Први је кренуо ловац Торхал и то према северу. И никад га више нису видели. Торфин Карлсефни је прошао боље: на југу је нашао питому и плодну земљу коју је назвао Хоп — Нада.

Необични
џосејиоци

Идућег пролећа сви колонисти преселили су се у Хоп. Зелени пашњаци очекивали су њихову стоку а густе шуме обећавале су Торфину Карлсефину испуњење његових нада: да се обогати продајом дрвне грађе. Насељеници су били пресрећни што су нашли пресрећнију и топлију и плоднију чак и од Исланда и Скандинавије.

Али, ускоро су открили да они нису једини становници Хопа. Две седмице по њиховом доласку Нормани су једног јутра нашли свој мали залив пун „чамаца од коже“ у којима су били „људи црнпурасти и чудног изгледа... грубе и ружне косе“.

Вероватно су и домороцима — Индијанцима, плавокоси и риђокоси Нормани изгледали исто тако чудни и ружни.

Тај први сусрет са „Скредлинзима“ — како су Нормани назвали своје посетиоце — завршио се мирно: Ин-

НАЈЕДНОМ ЈЕ НАСТАО ХАОС: ДОМОРОЦИ СУ УРЛИЧУЋИ ПОТРЧАЛИ ПРЕМА НАСЕЉУ. ЗА НОРМАНЕ ЈЕ ПОСТОЈАЛО САМО ЈЕДНО ОБЈАШЊЕЊЕ — ТО МОРА ДА ЈЕ НАПАД!

НЕСПОРАЗУМ

ДО ТАДА НЕПОБЕДИВИ НОРМАНИ ДОЧЕКАЛИ СУ НЕСПРЕМНИ КИШУ ОД СТРЕЛА И КАМЕЊА ИЗБАЦИВАНИХ ИЗ ПРАЊАКА

Индијанци су још исте вечери одвезали даље. Вратили су се идућег пролећа и почели да нуде своје производе у размену за норманске.

Трговина се одвијала на обострано задовољство и дошљаци домороци могли су да живе мирно да се није догодио један судбоносни неспоразум.

Колонисти су прво били

ко узнемирили. Бик једног од колониста, угојен и пресит од сочне траве, изненада је насрнуо на Скрелинге док су се искрцавали из својих кожних чамаца. Индијанци који никад раније нису видели такву животињу, јер рогате стоке у овом делу америчког континента није било, страховито су се уплашили: потрчали су да се

Непобедиви су побеђени

Нормани су сматрали себе великим и непобедивим ратницима. Они су освојили и опљачкали готово читаву Европу уништавајући све пред собом. Али су сада ударили на себи равне. Навикли на борбе прса у прса, у којима су заиста били ненадмашни, потпуно су неспремни дочекали кишу од стрела и камења што су их Индијанци избацивали из прањака. А нови чамци су пристизали и редови Скрелинга стално су се повећавали. Обала је била препуна „тамнокожих људи“. Пао је Торбанд Снорасон а за њим још један колониста. Остали су побегли с бојног поља.

На њихову срећу Скрелинзи их нису гонили. Било им је довољно то што су победили. Укрцали су се на своје чамце и „вратили се на море“. Иза њих је остао само страх да се опет могу вратити.

Дошла је и трећа зима са свим недаћама које доноси. Ситне свађе којих је увек било међу колонистима, постајале све озбиљније и жучније а страх од новог напада Скрелинга све већи. Кад је поново наступило пролеће одлука је већ била донесена: треба се вратити пре него што се Индијанци појаве. Карсефни је напунио своје бродове дрветом, укрцао колонисте и вратио се на Гренланд. Ту је распродао све што је имао и као богатш се вратио на Исланд.

Тако се завршио први покушај Европљана да колонизују Америку.

ЗНАТЕ ЛИ

Обележите право значење речи. Ако имате свих пет погодака, дајте себи оцену — одлично са похвалом. За четири поготка оцена је — одлично, за три — врло добро, за два — добро и за један — довољно.

1. КОПИ-РАЈТ

1. Име италијанског бицикличног аса, 2. Знак за заштиту ауторских права, 3. Врста цртежа.

2. ОРГУЉЕ

1. Гласне жице, 2. Црквени хор, 3. Музички инструмент.

3. ДРВЉАНИК

1. Клисура у Србији, 2. Пањ на коме се цепају дрва, 3. Електрична секира.

4. КАЈИТА

1. Морнарска кабина на броду, 2. Ледоломац, 3. Једно од Хавајских острва.

5. МАЛИГАН

1. Злоћудни тумор, 2. Процент алкохола у вину, 3. Пијанац.

ОДГОВОРИ :

1. Уобичајени израз за заштиту ауторских права.
2. Највећи музички инструмент се од клавире, пејана, свираче, мења за дуваче с ветилма, регистара и др.
3. Пањ на коме се цепају дрва.
4. Кабина капетана на броду.
5. Процент алкохола у вину.

Овај чланак је написан на основу исландских легенди. Мада нема више сумње да су Нормани стигли до Америке још око 1000. године, значи готово пет векова пре Колумба, још се поуздано не може утврдити на ком су се делу северноамеричког континента искрцали. Сматра се да је то могло бити негде између рта Кода, у данашњој америчкој држави Масачусетсу, и Њуфаундленда. На основу једне недавно пронађене старе норманске мапе, такозване Виндландске карте, изгледа да су Нормани добро познавали Хадсонов залив и пределе око ушћа реке Светог Лоренца.

зачуђени а затим су се престравили када су једног дана Скрелинзи почели да вичу и трче кроз њихову насеобину. За Нормане, навикле на стално ратовање, постојало је само једно објашњење за овако чудно понашање: напад. Повалили су мачеве, дограбили копља и насрнули на Индијанце.

Иако их је било више, Скрелинзи су побегли и не покушавајући да узврате ударце. Борба је била завршена за неколико минута.

сакрију у колибе Нормана а не да их заузму или опљачкају као што су колонисти поверовали.

Али, несрећа се догодила, крв је била проливена а могла се очекивати освета Скрелинга. Карсефни је наредио да се цело насеље опаше одбрамбеном оградом од коља и да се припреми план за одбрану. Он и његови људи били су сигурни да ће се Скрелинзи вратити, и то не као мирољубиви суседи.

Три седмице су колонисти наизменично чували стражу. А онда су једног јутра угледали „праву реку чамаца који су долазили с мора“.

Не сачекавши да виде с каквим су се намерама Скрелинзи вратили, колонисти су напали Индијанце чим су се први од њих искрцали на обалу.

У очекивању освете

Тек касније су Карсефнијеви људи дознали због чега су се Скрелинзи она-

КУТАК

ВЕСЕЛОГ архивара

ПОГОДИТЕ

Роберта Коха (1843 — 1910), чувеног бактериолога, проналазача туберкулозног бацила и бактерије колере посети једном неки познат лекар и затече научника како стоји поред једне посуде са поклопцем.

— Погодите, колега, шта овде кувам? — дочека га Кох.

— Стрептококе? — одговори упитно лекар.

— Није.

— Туберкулозни бацили?

— Ма није...

— Бацил колере?

— Не, видим да нећете погодити — умири га Кох подижућу поклопац. — Вир шле, колега, виршле којима ћу вас сада послужити.

НЕПОТРЕБНЕ КОМПЛИКАЦИЈЕ

Славни репортер Егон Ервин Киш једном се разболео од грипа. Морао је да лежи у кревету где се лечио на свој начин: помоћу жестоких пића и средстава за знојење. Међутим, то је потрајало доста дуго. Једног лепог дана Кишов издавач пође да га посети.

— Од чега сте заправо болесни? — упита Киша.

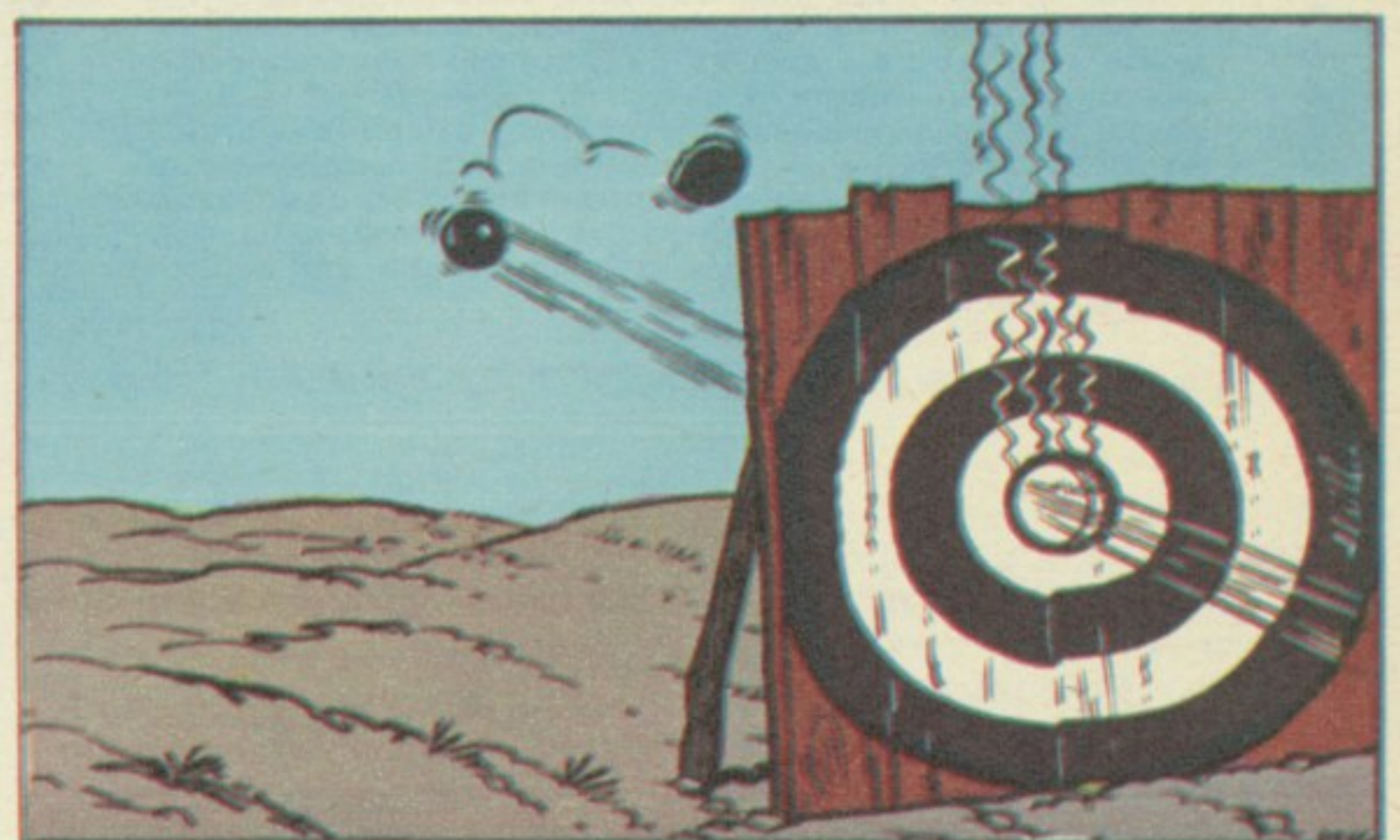
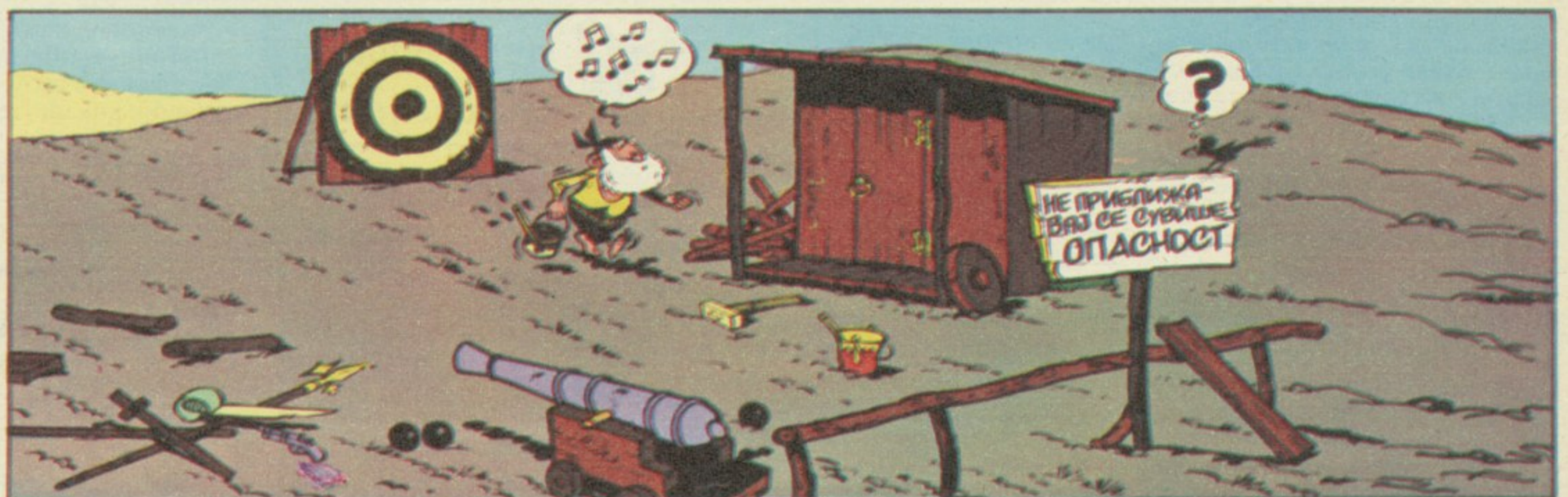
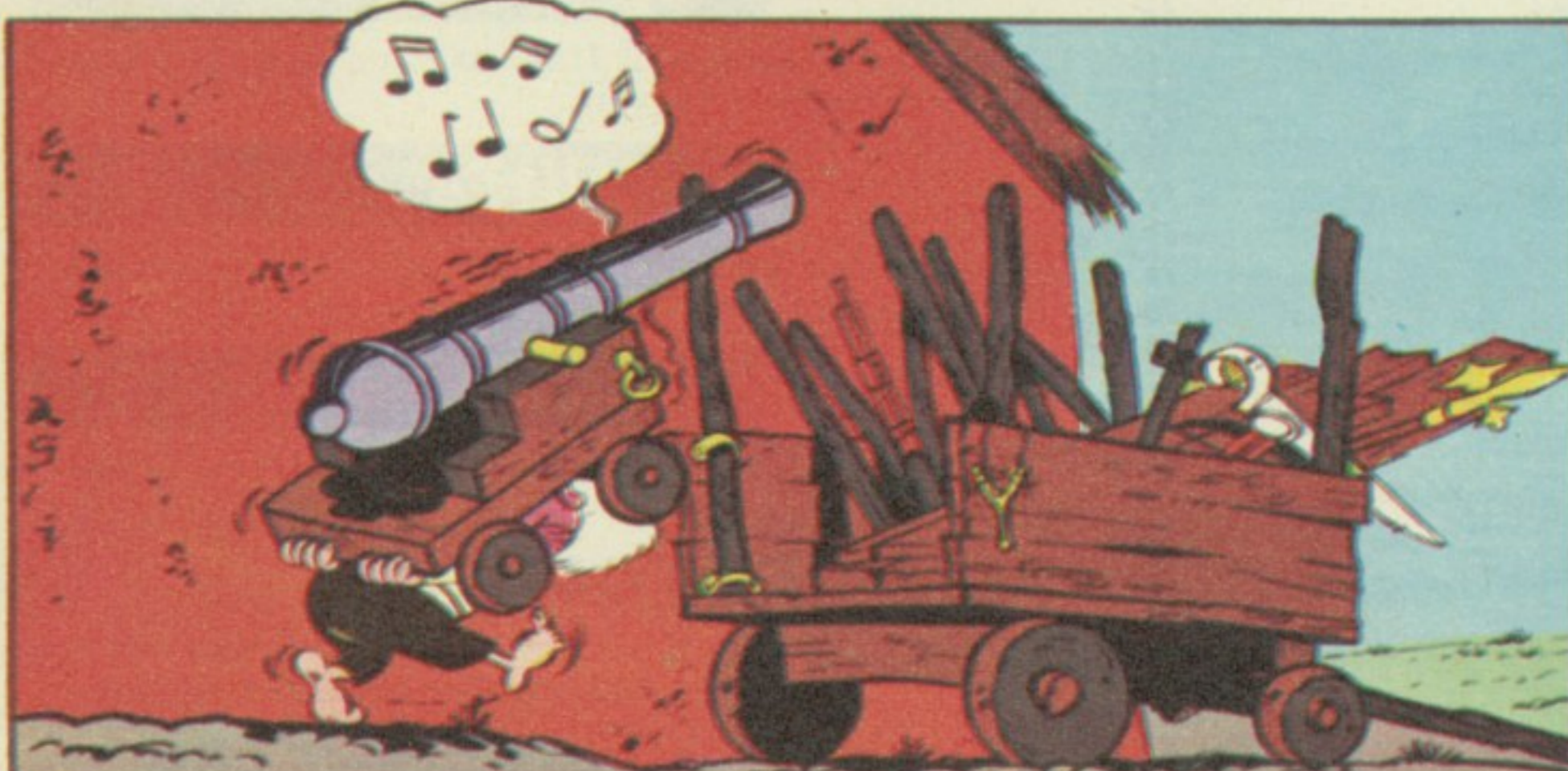

— Бронхитис компликован gripом и двојицом лекара — објасни мирно болесник.

ПОДСМЕХ

Запитали једном Сократа шта мисли о лекарима. Велики филозоф одговори: — Лекари имају изузетну срећу: сунце обасјава њихове успехе, а земља покрива њихове грешке.

ЦРНЕ ЗАСТАВЕ

БЕЛИ НОСОРОГ

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

— НОСИТЕ ДЕЧАКА ЛЕКАРУ А МЕНЕ ОСТАВИТЕ НА МИРУ. ЗА ДВА ДАНА ЈА ОДЛАЗИМ С НОСОРОГОМ — РЕКАО САМ СТАРОМ РАТНИКУ ИЗ ПЛЕМЕНА МАСАИ

Зовем се Фред Вебстер и ловац сам на велику дивљач. Мој је посао да хватам дивље животиње за зоолошке вртове или циркусе. Кад се човек бави таквим занимањем природно је да доживљава разне необичне згоде и авантуре. Али, оно што ми се пре неколико година догодило у Африци може да личи на бајку. Испричаћу вам све како је текло а ви сами просудите.

У ПОДНОЖЈУ КИЛИМАНЦАРА

Логор смо били подигли у једној долини северно од Килиманцара. Лов је ишао добро. Прве недеље уловили смо једну антилопу и две младе жирафе. Радовали смо се успеху и доброј заради. Једнога дана стигао је у

наш логор припадник племена Масаи, које насељава ове области. Имао је, каже, нешто важно да ми каже, али је најпре тражио да му кажем колико ћу платити то откриће. Нисам знао шта хоће а кад ми он исприча да се на два дана хода од логора налази пребивалиште необичног носорога белог као снег, нисам више сумњао: човек лаже. Почех да му објашњавам да ја познајем животиње и да бели носорози не постоје. Можда је видео неког сивожућкастог носорога и то је онда сигурно нека стара животиња која за зоолошку збирку или циркус не би имала никакву вредност.

Али, Масаи је био упоран. Тврдио је да је носорог млад, да је потпуно бео и — сад је почео да додаје још једну необичну појединост — да има пет рогова.

При томе је непрекидно питао колико ћу му платити за тако драгоцену обавештење.

МАЛИ РАТ

Узбуђено сам се. Као дугогодишњи ловац слушао сам о томе да се може наћи на изузетне, необичне примерке животиња, али да се то баш мени догоди. Бели носорог! Па то би било право богатство!

Дуго сам размишљао и најзад попустио пред упорношћу црног ловца. Сутрадан смо кренули на север: три камионета, моји помоћници и група домородаца. Требало нам је неколико дана док смо стигли у близину Рудолфовог језера. У подножју једног планинског грена оставили смо возила и чуваре и кренули даље пешице. Двадесетак домородаца носило је опрему за лов: шаторе, јаке мреже, алат, оружје.

Дуго смо се пендали уским стазама, а кад смо се најзад испели на један брежуљак, пред нама се указао изванредан приказ: под сунчевим зрацима блистала је огромна зелена долина.

— Носорог се налази у овој долини и никад из ње није изишао — први је проговорио водич.

— Добро, али како ћемо га одавде пренети до камиона.

Водич предложи да направимо носилку кавез. Прихватио сам предлог и наредио својим људима да отпочну посао. Сви су били напети очекујући нешто необично.

ДЕЧАК ЋЕ УМРЕТИ

Сутрадан су логор изненада посетила три човека из племена Масаи. Предводио их је један старац. Били су озбиљни и забринути. Старац ме је одмах упитао да ли заиста желим да ухватим белог носорога. Одговорио сам му потврдно надајући се да је дошао да ми каже одређено место где га могу наћи. Али, он заврте главом и тужно рече:

— Откако је чуо да си кренуо овамо, син нашег поглавице Мбола је веома болестан. Дете тугује јер осећа да белом носорогу прети велика опасност. А ми верујемо у повезаност судбине животиња и људи. Зато те

БЕЛИ НОСОРОГ ЛЕЖАО ЈЕ НЕПОМИЧНО У СВОМ КАВЕЗУ

молим да поведеш своје људе и да одеш. Ако ти ухватиш белог носорога, мали Мбола ће умрети од туге. А ми га сви волимо јер он ће једног дана бити наш поглавица. Човек који те је довео овамо рођак је нашег поглавице и жели смрт малог Мбола да би он постао поглавица.

БИЋУ БОГАТ

Пошто је изговорио ове речи, старац се поклонио и удаљио праћен двојицом својих људи. После првог узбуђења због оног што сам чуо од старог ратника, покушао сам да се средим и хладно размислим. Шта се мене тичу њихова веровања и племенске зајевнице. Ја сам ловац, послован човек. Нећу да мислим на те глупости.

Неколико дана касније, крај једног честара, најзад сам угледао белог носорога! Посматрао сам га кроз доглед на удаљености од 500 метара и нисам могао да се надивим. Биће то заиста велико богатство.

Наредио сам да лов почне одмах, али се убрзо показало да ће то бити прави мали рат. Најпре смо морали да сатерамо носорога у један честар, а затим смо почели да око њега разаципамо најлонске мреже. То је трајало читавих осам дана! Кад је најзад, носорог ушао у простор који смо били предвидели, почели смо наоколо да забијамо кочеве дебеле као рука. Изненадно сам се кад сам видео да животиња не пружа неки отпор. А кад је најзад доспела у кавез-носилку, готово се није мицала. Као да је болесна. Упитао сам водича шта то може да значи. Он ми је одговорио да ће бити потребно извесно време док се носорог привикне на људе. Одмах је затражио да му платим јер је носорог ту а њега чекају неки други послови у Најробију. Ускоро је и отишао.

СЕТИО САМ СЕ СВОГА СИНА

У сумрак сам приметно групу људи која се приближавала логору. Међу њима сам препознао старца који ми је испричао о малом Мболу. Кад су пришли, видео сам да на рукама носе дете. Био је то Мбола, сав

у грозници. Почели су да ми причају како је маломе све горе и како ће умрети ако не пустим носорога.

— То је глупост — рекао сам. — Ви хоћете да ме присилите да учиним нешто против своје воље. Одведите дечака лекару, а мене оставите на миру. Ја ћу прекосутра укрцати носорога и отићи.

Моји посетиоци су схватили да је разговор завршен. Спуштених глава, полако су се удаљавали с дететом на рукама. Као погребна поворка.

Кад сам остао сам, наједном сам се осетио узнемирен. Читаву ноћ нисам могао да заспим. Дигао сам се у зору и пошао према кавезу са носорогом. Животиња је лежала на боку и тешко дисала. Дуго сам стајао поред ње, а мисли су ми се стално враћале на синоћну сцену и на дечака у грозници.

Одједном, пред очима ми искрсну лик мог десетогодишњег сина Оливијеа. Несташан, увек насмејан, како сам га се само уживео!

Почео сам да се колебавам. У мене је улазио неки страх какав раније нисам познавао.

У току дана донели су ми вест да је мали Мбола на самрти. Ја сам постајао све узнемиранији и ма колико да сам себи говорио да су то све глупости, чиста празноверица, ипак нисам успео да одагнам осећај некакве кривице.

Желео сам само једно: да се решим ове мучнине и најзад сам не мислећи ништа, као у бунилу, викнуо људима да отворе кавез и пусте животињу на слободу. Нису поверовали, али кад сам то одлучно поновио, полетеше да изврше наређење.

Бели носорог се подигао и лаганим кораком ишчекао у честару а са њим и моје богатство.

Остатак вечери провео сам сам под шатором, замишљен, очекујући шта ће се даље десити. Увече се појави један Масаи и донесе глас да је дечаку било одмах боље чим је угледао своју омиљену животињу на слободи. И да ми старци шаљу много поздрава.

Док је он одлазио, одлучио сам да напишем ову причу за свог сина Оливијеа.

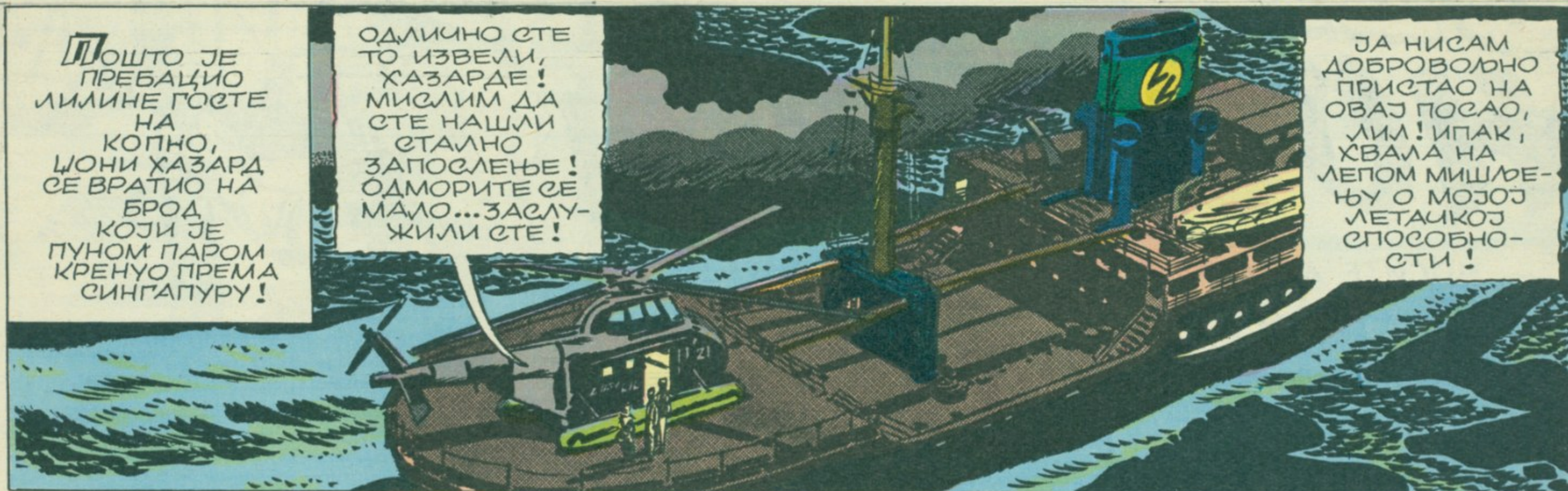
Фред Вебстер

СТАРИ РАТНИК С БОЛЕСНИМ ДЕЧАКОМ НА РУКАМА ДУГО ЈЕ УБЕЂИВАО ВЕБСТЕРА ДА ПУСТИ НА СЛОБоду БЕЛОГ НОСОРОГА

ЦОНИ ХАЗАРД

ФРЕНК РОБИН

ПОШТО ЈЕ ПРЕБАЦИО ЛИЛИНЕ ГОСТЕ НА КОПНО, ЦОНИ ХАЗАРД СЕ ВРАТИО НА БРОД КОЈИ ЈЕ ПУНОМ ПАРОМ КРЕНУО ПРЕМА СИНГАПУРУ!

ОДЛИЧНО СТЕ ТО ИЗВЕЛИ, ХАЗАРДЕ! МИСЛИМ ДА СТЕ НАШЛИ СТАЛНО ЗАПОСЛЕЊЕ! ОДМОРИТЕ СЕ МАЛО... ЗАСЛУЖИЛИ СТЕ!

ЈА НИСАМ ДОБРОВОЛНО ПРИСТАО НА ОВАЈ ПОСАО, ЛИЛ! ИПАК, ХВАЛА НА ЛЕПОМ МИШЉЕЊУ О МОЈОЈ ЛЕТАЈУЋОЈ СПОСОБНОСТИ!

НЕКА ЉУДИ ПРЕГНУ НА ПОСАО! СВЕ МОРА ДА БУДЕ ГОТОВО ПРЕ НО ШТО СТИГНЕМО ПРЕД ЛУКУ!

ДАН КАСНИЈЕ...

ЦОНИ, ИМАМ ЗА ВАС ИЗ-НЕНАЂЕЊЕ! ДОЂИТЕ ДА ВИДИТЕ!

ВИ СТЕ ПУНИ ИЗНЕНАЂЕЊА, ЛИЛ! ШТА СТЕ САД СМИСЛИЛИ?

ОХО! ПРВА ЛЕТЕЋА ПОШТАНСКА КОЛА НА СВЕТУ!

ШТА ЋЕТЕ! У СВЕТУ ЈЕ ЗАВЛАДАЛА МОДА ДИВЉЕГ ЗАПАДА!

ЧИМ СЕ УКОТВИМО ВАН ТЕРИТОРИЈАЛНИХ ВОДА ИСПРЕД СИНГАПУРА, ОДЛЕТЕЋЕТЕ ПО ГОСТЕ!

У СИНГАПУРУ...

КЛУБ ПОЧИЊЕ ДА СЕ ПРАЗНИ! МОРА ДА ЈЕ ОНА ПРОКЛЕТА ЖЕНА НЕГДЕ У БЛИЗИНИ!

ШТА ДА РАДИМО, СИНГАПУРИЈЕ?

ДРЖАЋЕМО СЕ НАШЕГ ПЛАНА! ВИДИШ ЛИ ОНОГ МАЛОГ КИЦОША?

АХА, ГАЗДА! ТО ЈЕ ЈЕДАН ОД ЊЕНИХ ЉУДИ... ВРБУЈЕ НОВЕ МУШТЕРИЈЕ! ДА ГА СРЕДИМО?

НЕ! ОН ЋЕ НАС ОДВЕСТИ ДО ЊЕНОГ БРОДА! ПРАТИЋЕМО ГА!

КАО ДА ВАМ ЈЕ ДОСАДНО, ГОСПОДИНЕ? ЖЕЛИТЕ ЛИ МАЛО ПРАВЕ ЗАБАВЕ?

ПА... МОГЛО БИ! А ШТА МИ ПРЕДЛАЖЕШ?

КОЦКАРНИЦА КАКВУ НИТЕ ВИДЕЛИ... ПЛОВЕЋИ ДВОРАЦ! НАЈИЋЕМО СЕ НА АЕРОДРОМУ... У ДВА!

ОПЕТ ЈЕ ЗАВРБОВАО ЈЕДНУ НАШУ МУШТЕРИЈУ! ПУСТИО СИ ГА ДА ОДЕ...

НИШТА НЕ БРИНИ! НЕЋЕ НАМ УМАЊИ!

© King Features Syndicate, Inc., 1965. World rights reserved.

8-15

907

ИДУЌИ НАСТАВАК: ШПИЈУН У КОЦКАРНИЦИ!

НУЛАХ

ИЗДАЈНИЧКИ ОЖИЉАК

У СЛЕДЕКЕМ НАСТАВКУ: ПОСЛЕДЊИ ИЗ СВОЈЕ ВРЕТЕ!

КОНКУРС НА СРЕДЊИМ СТРАНАМА

БИО ЈЕ ТО ЏАЈИЋ

На средњим странама „Политикиног забавника“ у броју 904 од 25. IV објавили смо први део цртежа једног нашег популарног фудбалера, а у „Политици“ од истог дана позвали смо наше читаоце да нам одговоре који је то играч. Учесници такмичења требало је да пошаљу одговоре пре објављивања другог дела цртежа (2. V о. г.), односно 29. априла. У нашу редакцију стигло је 1180 одговора, од којих 1011 тачних а свега 169 погрешних.

ТАЧАН ОДГОВОР ГЛАСИ: ДРАГАН ЏАЈИЋ

Као што се сећате обећали смо 13 награда. Од оних који су послали тачан одговор на срећу смо извукли следеће добитнике:

Са по једним транзистором награђује се: 1. Микица Петковић, Ниш, Мостарска 4; 2. Драган Радојевић, Београд, Цвијићева 95; 3. Зорица Бобоки, Сусек код Н. Сада, М. Тита 67.

По један дрес добили су на поклон од фудбалског тима ЦРВЕНА ЗВЕЗДА: 1. Предраг Бојић, Призрен, Љакурић 30; 2. Славољуб Весић, Крушевац, Живке Мићић 15; 3. Војислав Рашић, Ср. Митровица, Маршала Тита 13; 4. Милутин Беатовић, Сента, Светозара Милетића 2; 5. Љубица Ковачев, Врбас, Колонија Шећеране 10/а; 6. Биљана Јаковљевић, Београд, Устаничка 131; 7. Милорад Цицвара, Београд Симе Милошевића 44; 8. Синиша Грујић, Земун, Радића-Перовића бр. 9; Никумор Петров, Зрењанин, Симића 7 и Зорица Бајић, Нови Београд, Похорска 7.

Песма недеље

На тему „Бићу...“ стигло је у редакцију 78 песама. Жири је за најбољу прогласио рад Борислава Михајловића, ученика из Београда. За идући пут тема је „РАСТАНАК“ с другом, другарицом, девојком, младим, школом...

БИЋУ КОСМОНАУТ

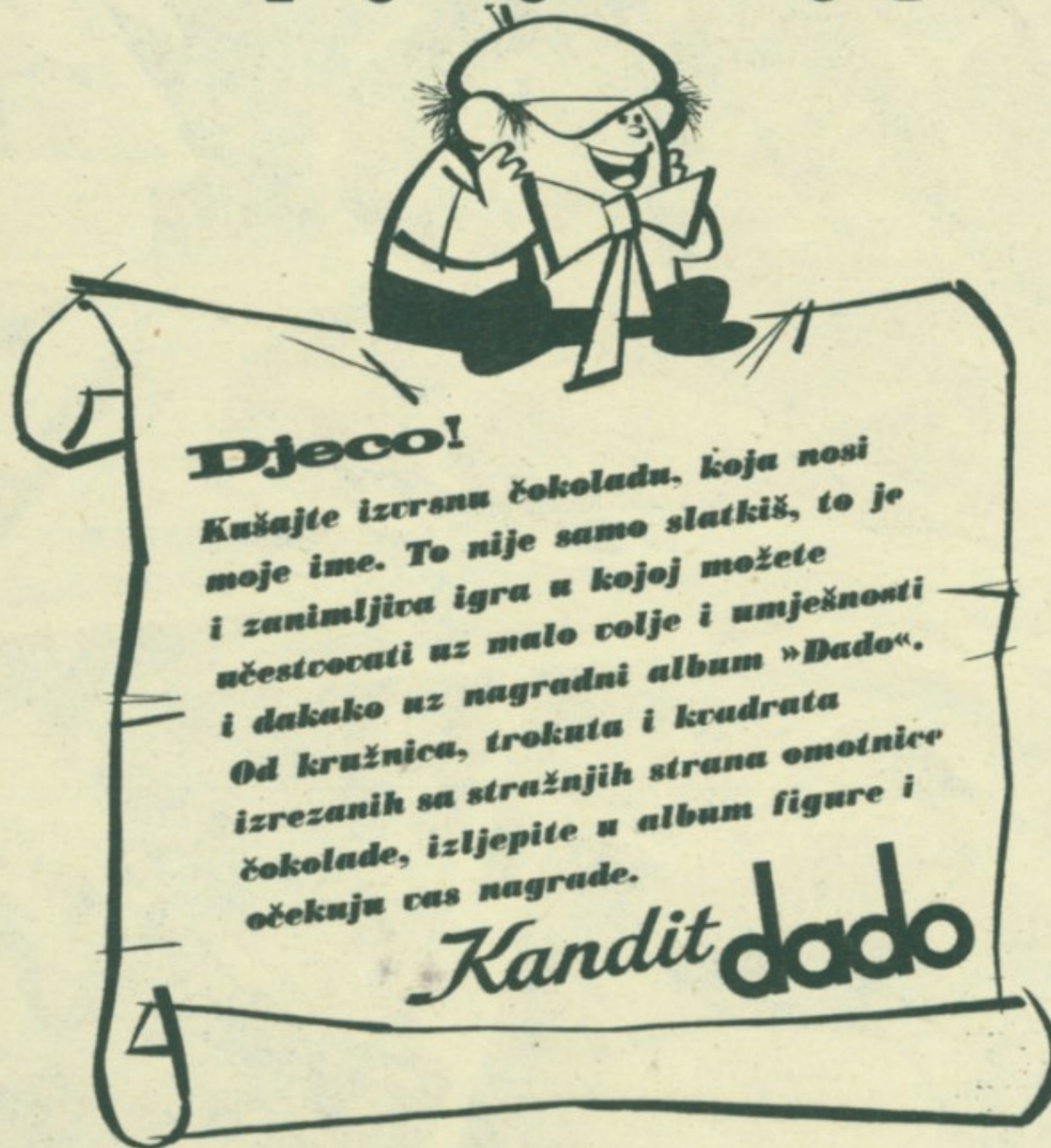
Генерал знам да нећу бити
Јер сам то био већ сто пута,
Инжењер, конструктор, исто сам био

Радове имам своје.
Мостови, бродови, авиони
Ено на тавану стоје.
Морнар на броду вредело би бити
Кад би се имало шта открити.
Колумбуо нисам и зато је боље
Да скокнем у једном лету
На неку другу, дивну планету.
Када се вратим рећи ћу свима
Шта све чаробног на њој има.

Борислав Михајловић
уч. V раз. основне школе
Београд, Дравска 16

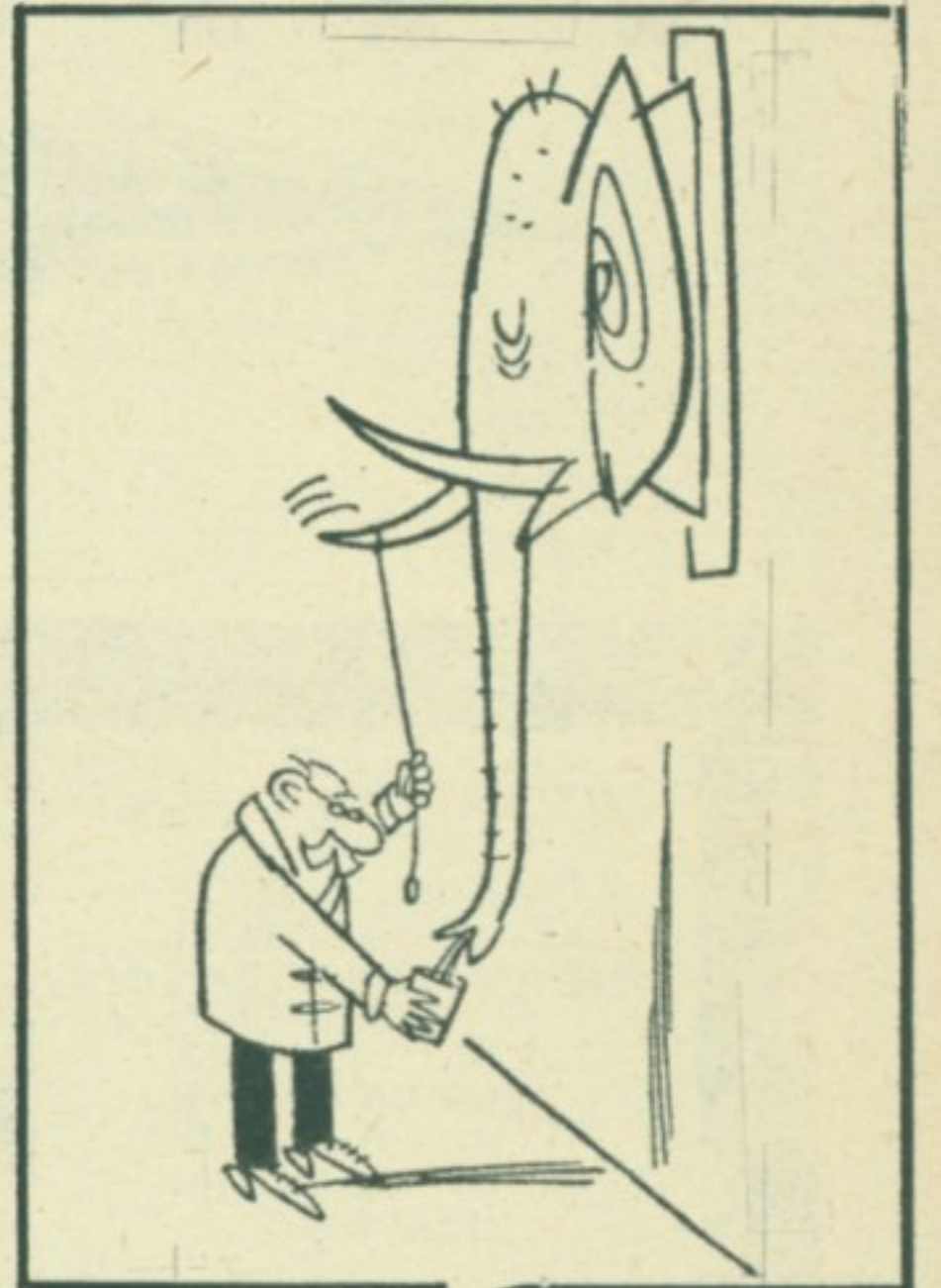
Kandit Kandit Kandit Kandit

novi prijatelj u novoj igri!

Kandit Kandit Kandit Kandit

* ХУМОР *

БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

— Је л' вам није тешко да ми уз пут баците писмо?

ДОСТА ИМА
ПЈЕВИДРУГА АЛИ
МАЛО ПЛАЧИДРУГА
(Наша народна пословица)

БАЦИ, НАСТАВНИЦИ, ШКОЛЕ!
УЧЕСТВУЈТЕ У АКЦИЈИ

КЊИГА МЛАДИМА 1969.

За ближа обавештења обратите се издавачком предузећу
„Мпадо поколење“, Београд, Француска 24

КАПЕТАН Кејт

С БАЛКОНА УЈАКОВЕ КУЉЕ КЕЈТ ЈЕ СПАЗИЛА КАКО „ПЕСМА ВЕТРА“ ИДЕ ПРАВО НА СТЕЊЕ. ПОХИТАВШИ ДА ОПОМЕНЕ ПОСАДУ, ОТКРИЛА ЈЕ...

РАЗБОЈНИЦИ! СВОЈИМ СВЕТИЉКАМА МАМЕ БРОД НА СТЕЊЕ!

МОЖЕМО РАЧУНАТИ ДА ЈЕ С ОВИМ БРОДОМ СВРШЕНО! СЕЉАНИ ЋЕ БАЦИТИ КРИВИЦУ НА КЕЈТ... ПОВЕРОВАЊЕ ДА ЈЕ НАСТАВИЛА ПРЉАВУ РАБОТУ СВОГ УЈАКА!

И ОТЕРАЋЕ ЈЕ СА ОСТРВА!

БЕЗ ОБЗИРА КАКВА ИМ ЈЕ НАМЕРА, НЕ СМЕМ ДОЗВОЛИТИ ДА МОЈА ПОСАДА СТРАДА! САМО, ДА ЛИ ЋЕ ИЗМЕЂУ ТОЛИКИХ ФЕЊЕРА ЗАПАЗИТИ МОЈЕ СИГНАЛЕ?

ЈЕДНА ОД СВЕТИЉКИ СА ОБАЛЕ НЕШТО ЧУДНО „ТРЕПЊЕ“!

ПА ТО ЈЕ СИГНАЛ ЗА ОПАСНОСТ НАШЕГ КАПЕТАНА! МЕЊАЈ КУРС... БРЗО!

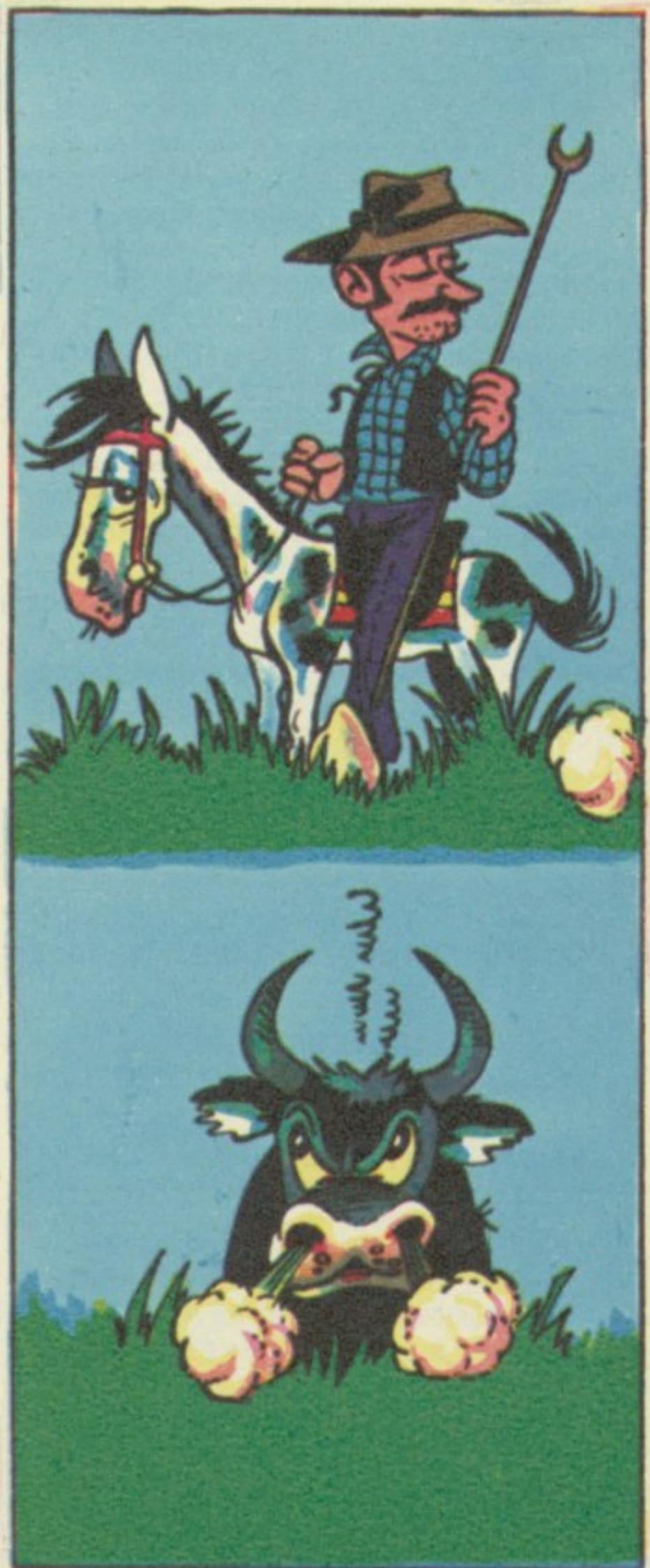

СТО МУ ГРОВОВА! МЕЊАЈУ ПРАВАЦ... А ПО ОВАКВОЈ ОЛУЈИ НИСУ МОГЛИ ДА ВИДЕ СТЕЊЕ!

НЕКО ИХ ЈЕ МОРАО ОПОМЕНИТИ!

ТАМО... ОНА ПРОКЛЕТА ЖЕНА!

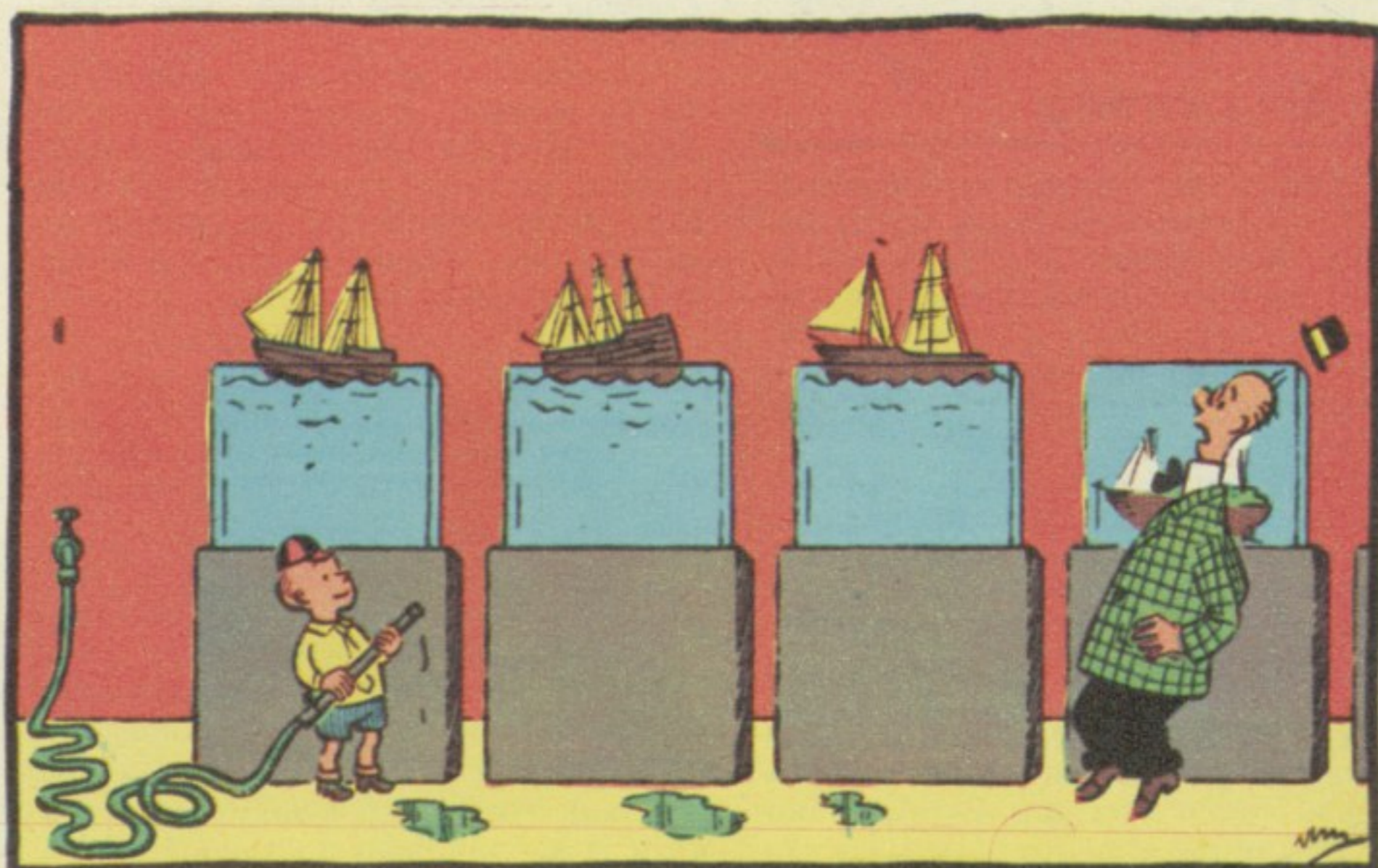
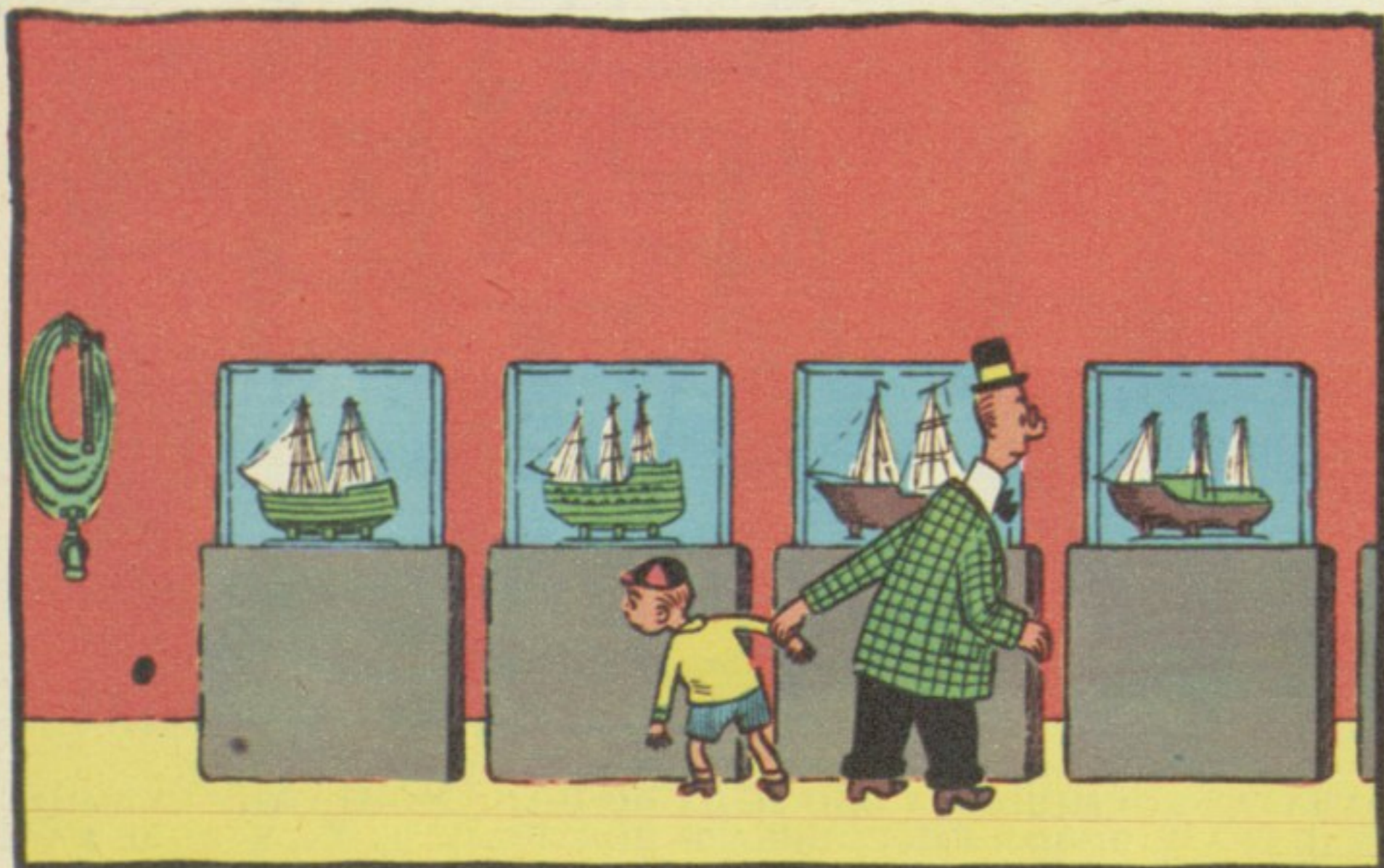

**ЗА ДОБРЕ
МАТЕМАТИЧАРЕ**

Сељак из Топоњице пошао је да прода неколико волова. У Нишу је на сточној пијаци продао половину, али је и докупио два вола. У Књажевцу је опет продао половину, али је наишао на повољну прилику и купио још четири. У Зајечару је наново продао половину и до купио шест. Најзад, кад је стигао на пијаци у Бор продао је још половину и купио осам. На крају се вратио у своје село са 13 волова. Знате ли колико је сељак имао волова кад је пошао на пазар?

Одговор:

Сељак је имао 12 волова.

Септембра 1972. године хладни рат између Сједињених Америчких Држава и земаља источног блока био је на врхунцу. Изгледало је да је III светски рат неизбежан и да само што није букнуо.

Непосредан повод сукоба био је Месец. Обе стране успеле су одавно да на Земљин сателит пошаљу ракете с људском посадом али то још није значило много. Било је јасно да ће Месец припасти ономе ко први на њему подигне сталну оружану базу и из ње контролише читаву Месечеву орбиту. Трка у усавршавању интерпланетарних ракета и свемирских станица била је у пуном јеку и мада су и једни и други строго чували тајну, знало се да се припреме ближе крају и да ће се у року од највише две године нечија застава залепшати на неком од Месечевих многобројних кратера.

Разумни људи који су се очајнички борили за мир и добре односе изгубили су сваку наду...

Завлагала је љаника

И баш тих дана догодило се нешто неуобичајено. Један статистичар из њујоршког одељења за регистровање рађања приметио је да је 17. септембра у Њујорку од 813 новорођенчади било 657 девојчица и свега 156 дечака. Мислећи да подаци нису тачни статистичар је обавестио свога шефа и клупко је почело да се одмотава. Тако се дознало да је тога дана у читавим САД на сваких 13 девојчица рођено просечно свега 3 дечака.

Следећих дана ситуација се још више погоршала. Двадесет првог септембра на сваких 80 новорођенчади само једно је било мушког пола, а 29. септембра у САД су се родила само 42 дечака. Настала је општа паника. Али, слична ствар догађала се у свим крајевима света: у источним земљама, Африци, код Ескимана као и код Индијанаца.

Дешавало се нешто за шта, коначно, Руси и Американци нису могли да оптуже једни друге. Радови на конструисању свемирских станица и даље су напредовали, али затегнутост је полако попуштала. Човечанство је имало пречих брига него што је власт над Месецом.

У међувремену биолози и стручњаци за генетику постали су важније личности и од самих председника држава. Али, ни најсавршеније машине ни најбољи научници нису успевали да пронађу узрок овог поремећаја који је претио да истреби читав људски род. Децембра 1972. на целој Земљиној кугли није се родио ни један једини мушкарац. Јануара 1973. такође.

Поверљиви инжењер

Рејмонд Ф. Кармоди, капетан УССФ (Свемирских снага САД) није био женомрзац. У ствари, жене су му се чак и допадале али му није на памет није падало да се жени. Волео је да се забавља а благодети породичног живота остављао је другима.

Реј Кармоди више није био свемирски пилот из простог разлога што Свемирске снаге нису држале пилоте старије од 25 година. Пилот је морао да има савршене рефлексе, гвоздено здравље и организам довољно отпоран да издржи пут до Месеца. Ти квалитети били су далеко важнији од летачког искуства и знања, јер су бродови били толико усавршени да је пилот у њима имао врло мало посла. Ето због тога је

МЕДЕНИ МЕСЕЦ

ФРЕДРИК БРАУН

СЛАВНИ СВЕМИРСКИ ПИЛОТ РЕЈ КАРМОДИ НИЈЕ БИО ЖЕНОМРЗАЦ. НАПРОТИВ, ЖЕНЕ СУ МУ СЕ ЧАК И ДОПАДАЛЕ, АЛИ МУ НИ НА КРАЈ ПАМЕТИ НИЈЕ БИЛО ДА СЕ ЖЕНИ. ПА ИПАК...

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

Реј Кармоди у својој 27. години био пилот на располагању са завидним билансом од неколико пробних летова око Земље и једним успешним спуштањем на површину Месеца. Његов лет на Месец био је трећи који је успео а после њега само је још двојици пилота пошло за руком да се спусте на Месец и са њега врате.

Реја Кармодија одувек су привлачили електронски рачунари и када је напустио Свемирске снаге постао је поверљиви техничар првог степена, задужен за најкомплекснију електронску машину САД која се налазила у посебној згради подигнутој у парку Пентагона.

Само још 3 особе, веома поверљиве и под непрекидном контролом, могле су да постављају питања Јуниору, како су између себе тепају електронском мозгу. Наравно, о одржавању Јуниора водило је рачуна неколико десетина инжењера и техничара, али су само ова четворица имала право да у њега убацију податке и примају одговоре. Јуниор је одговарао на сва могућа и немогућа питања, знао је све војне тајне САД и Руси би се одрекли ко зна чега само да су могли да га се дочепају.

Јуниор је љолугео

Другог фебруара 1973. Кармоди је био сам поред Јуниора у звучно изолованој сали. Управо је завршио с питањима и Јуниор је био пун разноврсних података који су се односили на молекуларну структуру хромозома. Главно питање на које се већ месецима очекивао одговор гласило је: „Зашто се рађају само девојчице и шта је потребно учинити да би се поново успоставила природна равнотежа полова?“

Кармоди се досађивао осећајући да ће машина и овог пута одговорити: „Подаци недовољни“. Недовољни, мада су садржали све оно што су најпознатији научници из целог света знали о биологији, генетици, хемији, еволуцији.

Кроз 15 минута завршавало се Кармодијево дежурство. Пошто су, као и обично, подаци били недовољни, Кармоди је склонио документа и чекао да дође Боб да га замени.

— Шта мислиш, Јуниоре, да ли ћу поново видети плавушу од синоћ, — мислио је гласно Кармоди тек да му прође време.

— Не — одговори Јуниор металним гласом који није трпео поговора.

— Зашто? — наставио је Кармоди заинтересовано упркос члану 9 који је забрањивао постављање приватних питања електронском мозгу.

— Зато што ћеш бити веома заузет. Сутра се жениш!

Кармоди поскочи на столицу убеђен да је машина полудела. Наравно да није имао намеру да се жени. Можда једног дана, ко зна. Али сада ни за шта на свету. Таман посла!

Најзад је стигао Боб и јавно му да га шеф, пуковник Рибер, очекује у својој канцеларији. Кармоди није знао шта да ради. Дужност му је била да Рибера обавести о квару Јуниора, веома непријатна дужност уосталом, јер ће се на тај начин сазнати каква је питања постављао машини.

У љакао за ошацибину

— Реј, представљам вам председника Сједињених Америчких Држава господина Саундерсона који жели с вама да разговара — рече му Рибер чим је ушао. — Господине председниче, ово је капетан Кармоди.

Капетан Кармоди само прогута кнедлу.

— Капетане Кармоди, — поче председник снебивајући се — ви сте изабрани... хм... одлучили смо да вас замолимо да још једном одлетите на Месец. Опасности лета су минималне јер су ракете, у поређењу са ранијим, далеко прецизније и савршеније. Али, ваша мисија је изванредно поверљиве природе. Јуниор нас је обавестио да нека чудна свемирска бића покушавају да униште људски род. Није познато где се она налазе, можда чак и на самој Земљи, али је извесно да невидљиви зраци које емитују утичу на поремећај рађања. Због тога је неопходно да један пар, мушкарац и жена, оду на Месец и... хм... тамо покушају да добију дете.

— Веома радо ћу их одвести — изјави Кармоди. Можете да се ослоните на мене.

— Причекајте, капетане, ваш задатак је много тежи и тражи велику жртву. Јуниор је одредио да мушкарац... хм... муж будете баш ви. А пошто радимо заједно с Русима, ваша будућа жена биће... овај... другарица Ана Борисовна, совјетски космонаут. Уколико пристанете, венчање ће се обавити телевизијским путем а вас двоје ћете се наћи на Месецу у Пакленом кратеру.

Овога пута Кармоди умало није пао са столице. Када се прибрао покушао је да каже како није тип за женидбу, да препоручи неког другог пилота, али све је било узалуд. Јуниор је изабрао баш њега, као што је руски електронски мозак изабрао Ану Борисовну. Није му преостајало ништа друго него да се жртвује за отаџбину!

— На Месецу, ћете провести свега 12 дана. И ми и Руси већ смо изабацили ракете с опремом и оне ће вас чекати у близини кратера. Полазак је сутра у зору. Када се вратите, моћи ћете одмах да добијете развод, разуме се, ако budete хтели. Испунићемо вам сваку жељу.

Телевизијско венчање прошло је као у сну. Кармоди се само сећао дивне витке девојке огромних цр-

ЗАДАТАК КОСМОНАУТА БИО ЈЕ ДА ПОДИГНУ МОНТАЖНУ КУЋИЦУ, ОСИГУРАЈУ ДОВОД КИСЕОНИКА И ПОКУШАЈУ ДА СЕ ЗАВОЛЕ КАО ПРАВИ МУЖ И ЖЕНА

них очiju и косе с којом ће се ускоро срести на Месецу.

Чим је ракета дотакла Месечево тло, Кармоди је обукао скафандр и изишао напоље. У сусрет му је ишла Ана, такође у скафандру. У пречнику од око једног километра лежале су ракете с опремом и намирницама за дванаестодневни боравак. Задатак космонаута био је да подигну кућицу од монтажних елемената, осигурају довод кисеоника и храну за неколико дана како не би морали често да излазе, и покушају да се заволе као прави муж и жена, због чега су и пошли на тако далек пут.

Кармоди се баш спремао да с последњим сандуком уђе у кућицу. У том тренутку подигао је очи. То је била кобна грешка...

☆☆☆

Апарат за откривање лажи потврдио је Кармодијеву невероватну исповест:

... Свемирска бића висока преко три метра ухватила су нас и увукла у свој брод. Тамо су нас затворили у издвојене кабине и нису на нас обраћали пажњу. Тек тринаестог дана успели смо, док су они спавали, да се извучемо и побегнемо. Сматрали смо да треба хитно обавестити Земљу да брод баш тих бића, која су дошла са ко зна које планете, емитује зраке чији је циљ биолошка катастрофа човечанства. Због тога смо били спречени да извршимо поверени задатак. Сада желим да се вратим на свој стари посао и све то што пре заборавим...

И тако је и било. Али, на опште изненађење, ускоро су почеле из читавог света да стижу радосне вести о порасту броја мушке новорођенчади. Непознати непријатељи из свемира очигледно су, ко зна због чега, одлучили да се повуку, али вероватно, до прве прилике. Опасност је и даље као мач висила над главом измученог човечанства.

Љубав, ах љубав!

Кармоди је збуњено посматрао Јуниора.

— Због чега ми се чини да се свемирска бића више никада неће вратити и угрозити Земљу? — просто је морао да упита.

— Зато што никада нису ни постојала — гласио је одговор. — Електронске машине конструисане на бази кибернетике направљене су тако да помажу човечанству. План о свемирском непријатељу измислио сам пре годину дана, јер су рачуни показали да је то једини начин да се спречи атомски рат на Земљи. Апарат за лажи није ништа открио зато што ни ти сам ниси био свестан преваре. И нико сем тебе и Ане неће сазнати за ову лаж. А изабрао сам тебе јер такав утицај могу да вршим само на подсвест људи с којима сам у директном контакту. С Аном је иста ствар, јер је њу била хипнотисала слична електронска машина.

— Али, шта се у ствари одиграло на Месецу — промуцао је Кармоди.

— Погледај таблу са зеленом светлошћу!

Кармоди је послушао и свега се сетио. Сетио се дивног меденог месеца у кућици на Месецу. Сетио се како се заљубио у Ану и она у њега и како су решили да се никад не растану.

— Хвала Јуниоре, — ово ти нећу заборавити.

Чим је завршио дежурство Кармоди је од свог шефа затражио везу с Белом кућом. И председник је одржао обећање. Најбржим млазним авионом Кармоди је одлетео у Москву да доведе госпођу Кармоди, Ану Борисовну, која га је нестрпљиво очекивала.

Б. Д.

ВУЛКАНСКО ПЛЕМЕ

ВРЕМЕ ЈЕ ПРОТИЦАЛО... ОГЊЕНА ПЛАНИНА СЕ СМЕРИЛА. ЛАКИ ПОВЕТАРАЦ ЊИХАО ЈЕ ПЛЕМЕ НА ОБАЛИ...

ТАМО... НА ПЕСКУ!

ДА ТО НИСУ... ПОТРАЧИ! ДА ВИДИМО!

ТО СУ ДВОЈИЦА ОД НАШИХ! ЖИВИ СУ!

УБРЗО СЕ ЧИТАВО ПЛЕМЕ ОКУПИЛО ОКО ДВОЈИЦЕ ПРЕЖИВЕЛИХ...

РОДИЛА СЕ НОВА НАДА. О, ВЕЛИКИ ДУШЕ! БУДИ УЗ НАС И ВРАТИ НАМ НАШЕ СИНОВЕ!

КАО ОДГОВОР НА ВАПАЈ ПОГЛАВИЦЕ...

У ПЛИВАКУ СЕ НАЛАЗИО НАСУКАН ЧАМАЦ. А НА ЊЕМУ...

ТРЕНУТАК КАСНИЈЕ...

СИНЕ! НИСАМ ВЕРОВАО ДА КУТЕ ОПЕТ ВИДЕТИ!

ДА! ТУНГА ЈЕ ВЕЛИКИ РАТНИК! АВАЈ, БОГОВИ СУ БИЛИ СУРОВИ ПРЕМА НАМА! МНОГИ РАТНИЦИ СУ ИЗГУБИЛИ ЖИВОТЕ. ВАТРА И ВОДА УНИШТИЛИ СУ НАМ НАСЕЉЕ!

АЛИ ПЛЕМЕ ЈЕ СВЕ ТО НАДЖИВЕЛО! НЕКА НАША СРЦА НЕ КЛОУНУ! НАСЕЉЕ ЋЕМО ПОНОВО ИЗГРАДИТИ!

ТАО ГОВОРИ КАО ВЕЛИКИ ПОГЛАВИЦА! ЛУДИ МОРА СУ ХРАБАР НАРОД! ВРЕМЕ БРЗО ПРОЛАЗИ! ДЕЦАЦИ ЋЕ ИЗРАСТИ У ЛУДЕ И РАТНИКЕ! ПЛЕМЕ ЋЕ ОПЕТ БИТИ ЈАКО!

КРАЈ

ПОДСЕТНИК

Штапови за пецање за оне који воле овај спорт. **Цене се крећу од 23 до 205 дина.** Велики избор у продавници „Ловац“, Ул. 7. јула 58.

ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС

ХЕЈ, ХЕЈ, ДЕВОЈКО

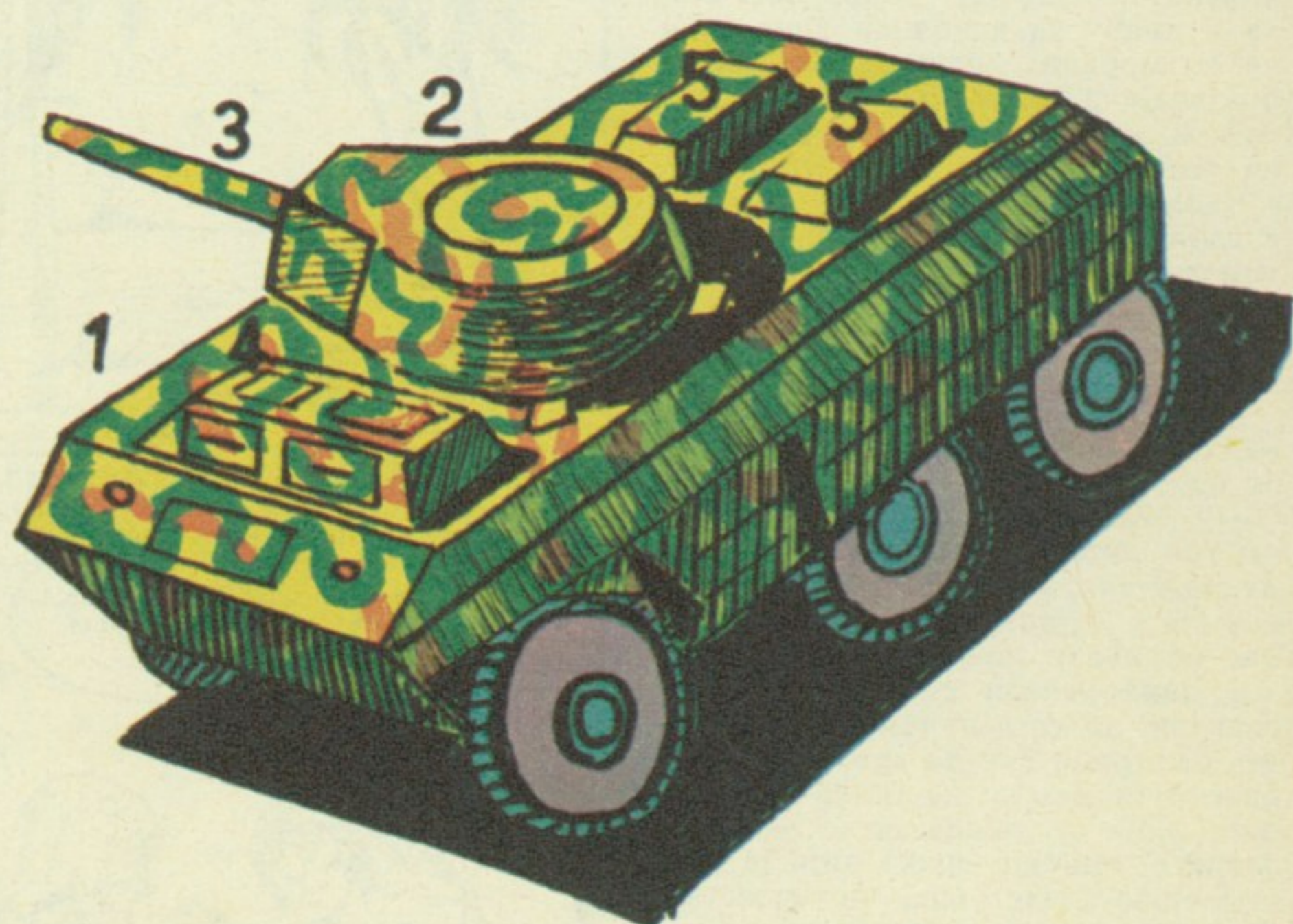
О музицирању седморице младина који сачињавају групу „Амен Корнер“ многи немају баш најлепше мишљење, али група и даље постиже успех и популарност. Наиме, опет мелодијом „Упола тако лепо“ заузима врх топ-листа у многим земљама. И друга мелодија, која се налази на плочи коју је издао „Југотон“ није у свету прошла незапажена. То је „Хеј, хеј, девојко“. Мада су укуси различити није неизвесно да ли ове две мелодије. Цена плоче је 7 нових динара.

AMEN CORNER
half as nice
hej hej girl

ИЗРЕЖИ, ЗАЛЕПИ И САСТАВИ

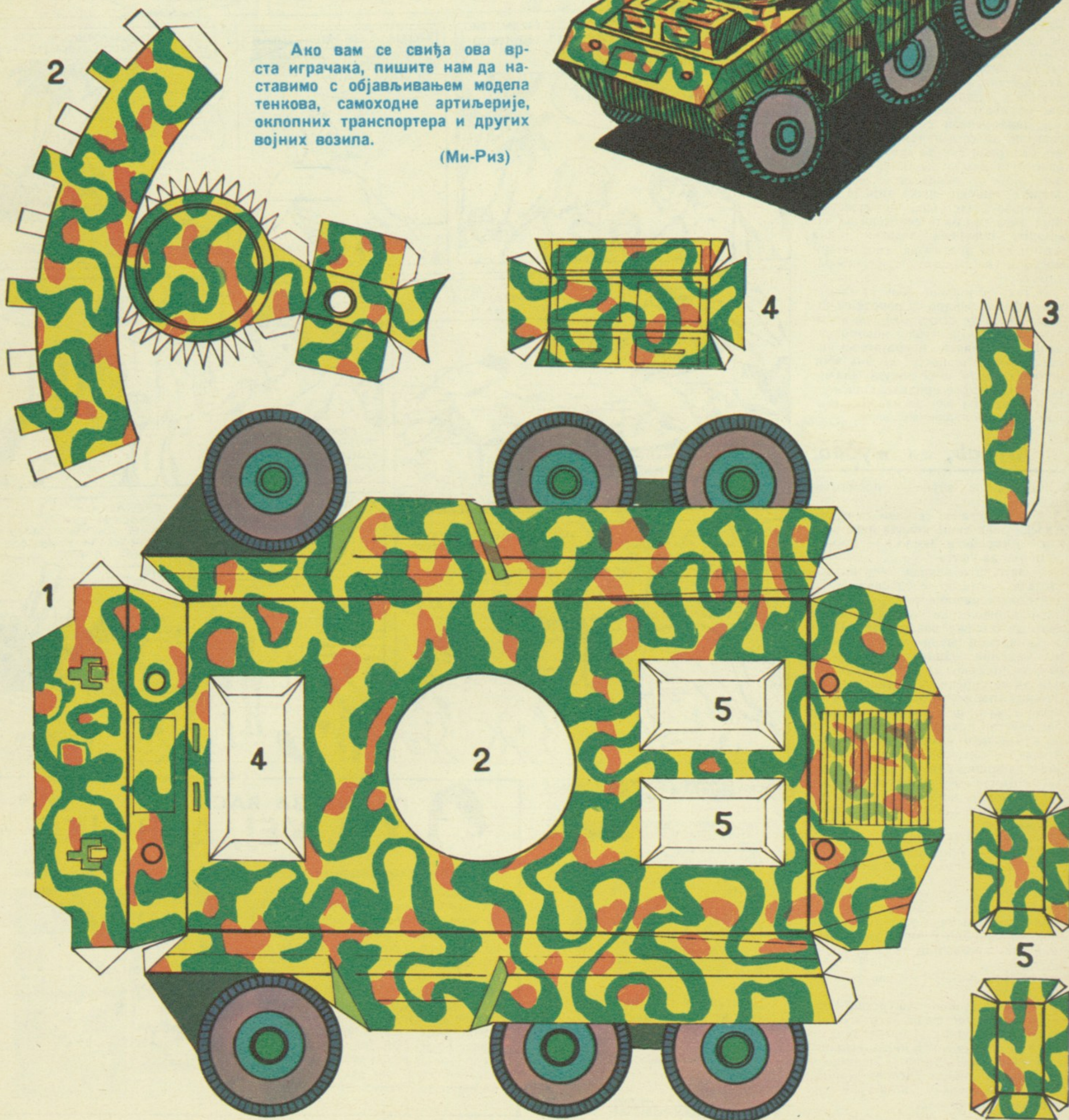
ОКЛОПНА ИЗВИЋАЧКА КОЛА М-8. ГРЕЈХАУНД

Делове оклопних кола залепи на картон, изрежи их и пресавијај по узору на слику десно. Необојене површине изрежи и одбаци. Необојене ивичњаке залепи на њихова одговарајућа места. Необојене правоугаонике на доњем делу куполе (5) пресавиј са доње стране отвора за куполу а оне обојене пресавиј са његове горње стране. Тако ћеш имати покретну куполу. Са неколико оваквих возила саставићеш читаво оклопно извиђачко одељење.

Ако вам се свиђа ова врста играчака, пишите нам да наставимо с објављивањем модела тенкова, самоходне артиљерије, оклопних транспортера и других војних возила.

(Ми-Риз)

ГУШЧИЈА ИГРА

На средњим странама овог броја доносимо забавну игру која носи име „Гушчија игра“. Зашто се овако зове и одакле је потекла?

„Ова племенита витешка забава“, како је називају хроничари, родила се пре готово четири века у Фиренци на двору херцога Франческа Медичија. Велики херцог, заштитник науке и уметности, толико се одушевио „шареним картоном исликаним љубичастом и цинобер бојом“ да га је сматрао достојним поклоном за шпанског владара Филипа II. Шпански владар био је у то време заузет опремањем 132 брода „Непобедиве армаде“, којом је намеравао да покори Енглеску, али је ипак нашао времена и за „Гуску“.

Гушчија игра освојила је ускоро Британска острва (тамо се први пут помиње 1597. године) и Француску у којој је тада владао Луј XII. Освојивши западне земље Европе, „Гуска“ је кренула на исток и стигла све до Москве. Ова занимљива игра постала је нека врста огледала сва-

ке земље у којој је играна. Мењао се циљ путовања а заједно с њим и маршрута, одела нацртаних путника, градови и дворци у које су стизали, узроци задржавања на путу.

Стотине старих и данашњих „Гушчијих игара“ представљају својеврсну и јединствену историју европских путева. И само један мали исечак из те историје био је довољан да на филмском фестивалу у Туру, пре неколико година, филм „Племени-та гушчија игра“ добије једну од првих награда.

И на крају: зашто „Гушчија игра“? Зато што се узаним путевима средњовековне Европе, а према томе и путевима исцртаним по шареном картону, може кретати само „гушчијим поретком“: један играч за другим. Двојица се никако не могу наћи на истом пољу.

* укршћене речи *

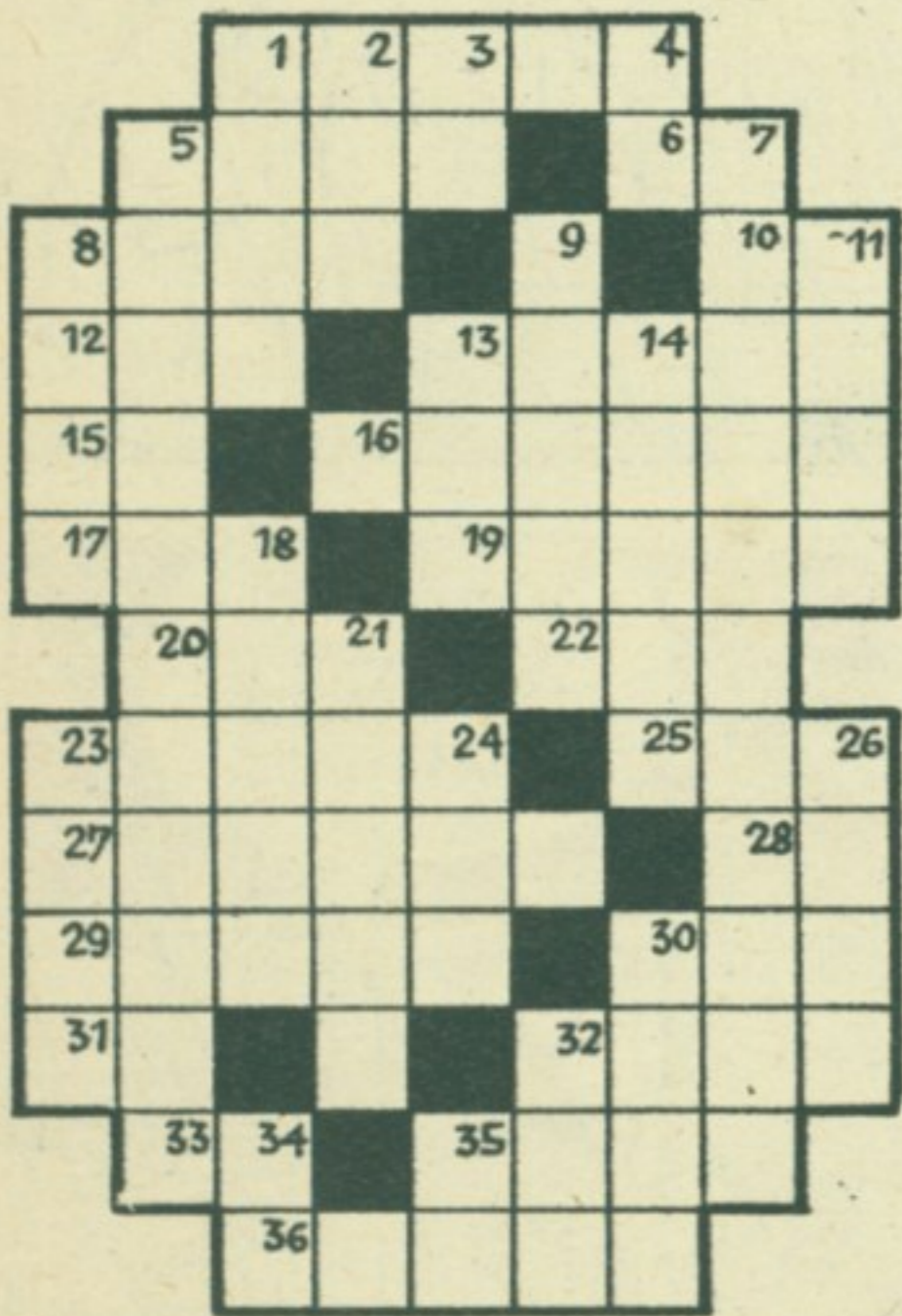
Водоравно: 1) игличаста цевчица на крају трбуха код пчела, 5) патња, 6) зачин јелу, 8) експлозивно тело, 10) иницијали нашег шаховског велемајстора, 12) врста папагаја, 13) фотографије, 15) музичка нота, 16) трем на старим варошким кућама, 17) острво у Јадранском мору, 19) планински венац у Чехословачкој,

20) наша фабрика аутомобила, 22) сродство, 23) јединица количине електрицитета, 25) староримски филозоф-песник (Лукреције), 27) стилска фигура, 28) домаћа животиња, 29) лука у Грчкој, 30) део зграде, 31) иницијали нашег књижевника („Царева краљевина“), 32) место у Босни, 33) хемијски знак за злато, 35) мање насеље, 36) речна риба.

Усправно: 1) птица из реда пуваница, 2) лука у Израелу, 3) два самогласника, 4) првак, 5) име и пре зиме наше познате глумице, 7) име и презиме нашег познатог књижевника („Песма“), 8) држава у Африци, 9) учесник сињске витешке игре, 11) највећи немачки песник („Фауст“), 13) место у Срему, познато налазиште римских старина, 14) страна света, 18) средњовековни сребрни новац, 21) угоститељски објект, 23) планински врх на Караванкама, 24) француски војсковођа у доба Наполеона (Мишел), 26) птица селица, 30) француски књижевник („Нана“), 32) топао и сув алпски ветар, 34) памет, 35) хемијски знак за селен.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) палата, 6) „Тена“, 7) Ена, 9) оро, 10) стид, 11) ка, 12) елита, 13) Аса, 15) осам, 16) јелен, 18) мо, 19) гај, 20) не, 21) песак, 23) зс, 25) Ади, 26) опет, 28) ти, 29) флота, 30) они, 32) алод, 33) сами, 35) ево, 36) Цетина.

ЦЕЗАР ЈЕ ЖИВ

Драги Забавниче,
Молим те да ми одговориш на следеће питање. Моја сестра и ја стално се свађамо због једног написа у твојој рубрици „Догодило се“. Сестра тврди да је Нора угинула, а ја да су обоје угули (мислим да си сасвим јасно објаснио, чак и да су кумови ожалошћени). Тата је на сестриној страни, а мама на мојој: Дакле, питање је: „Да ли је само Нора угинула, или су обоје?“

Љубица Дујовић, Нови Сад

Извињавамо се свим читаоцима што смо их неспретном формулацијом текста довели у забуну и што су помислили да је и мали леопард Цезар угинуо. Цезар је жив, али је тог дана када смо били у посети зоолошком врту управо био стигао са клинике ветеринарског факултета.

КАУБОЈИ ДАНАС

Драги уредниче,
Желео бих да ми одговорите да ли у Америци још постоје каубоји и носе ли оружје.

Д. Николић, Приштина

Чувара и гонича стоке има и данас у Америци. Пошто се више читалаца интересује за њихов живот, једном ћемо написати дужи чланак о томе.

ПОЗИВ ШКОЛАМА С ИМЕНОМ »ДРИНКА ПАВЛОВИЋ«

Друже уредниче,
Верујемо да ваш цењени лист читају ученици готово свих школа у нашој земљи, па ту чињеницу користимо и молимо вас да објавите следеће писмо:

„У вези с прославом 50-годишњице СКЈ желели бисмо да ове године на прослави дана школе окупимо ученике свих оних школа које носе

име народног хероја Дринке Павловић. Зато овим писмом молимо све директоре таквих школа да нам што пре пошаљу своје адресе како бисмо могли да ступимо у везу ради договора. Ово чинимо зато што не знамо да ли има и колико школа које носе име овог хероја.

Адреса школе: Основна школа „Дринка Павловић“, Куршумлија, Маршала Тита бр. 54.

С другарским поздравом
А. Милосављевић
директор школе

ГОБЛЕНИ

Драго уредништво,
Редован сам читалац Политичног забавника од првог дана његовог излажења. Зато вам се обраћам с молбом да објавите моје писмо.

„Као мушкарац радим гоблене већ дуго година па бих желео да ступим у везу с особама које поседују оригиналне Wiehlerove мустре и то бр. 761 — Gute kamarade; бр. 3351 — Sonninger Tag in den Alpen и бр. 1821 — Sturm am Riff.

Заинтересоване особе могу писати српскохрватским језиком на адресу: Милорад Чокић, 578-29th Ave, San Francisco, Calif. 94121, USA.

Унапред вам захваљујем.

ИКЕБАНА

Драга редакцијо,
Чула сам за јапанско анаржирање цвећа. Молим вас одговорите ми да ли код нас постоји књига о томе?

С. Стевић, Нови Сад

У већим књижарама у Београду (Нолит, Просвета, Југословенска књига) увек се може наћи понека књига о јапанском начину аранжирања цвећа (икебана) као и начину гајења патуљастих собних биљака (бонсаи). Међутим, те књиге су искључиво на енглеском или немачком језику. Уколико познајете те језике, потражите књиге у поменутиим књижарама.

РЕШЕЊЕ СА 18. СТРАНЕ

ПИСМО УПУЂЕНО ПЕРИОНУ НИЈЕ БИЛО ПОТПИСАНО И МАЛФЕОВИМ ИМЕНОМ — ЛИК, МЕЂУТИМ, У РАЗГОВОРУ С КОМЕСАРОМ ЖЕДИЈЕМ, ОН ГА ЈЕ ПОМЕНУО, ПРЕМА ТОМЕ, УБИЦА ЈЕ ПЕРИОН.

Главни и одговорни уредник Никола Лекић, технички уредник Владимир Горбунов. Издаје и штампа „ПОЛИТИКА“ Новинско издавачко предузеће Београд, Македонска 29. Текући рачун број 608-1-82-1. Поштански фех 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Претплата за нашу земљу: годишња 44 динара, полугодишња 22 динара; за иностранство: годишња 88 динара, полугодишња 44 динара. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1, тел. 22-711.

WALT
DISNEY

МИКИ

